ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Přibyla v právní věci žalobkyně [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] proti žalované [redacted] se sídlem Tábor [redacted] zast. JUDr. Josefem Tuškem, advokátem se sídlem Tábor, tř. 9. května 678, o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 19.12.2013 č. j. 7 C 71/2010-727

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení v částce 5.808,- Kč k rukám JUDr. Josefa Tuška do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zamítl žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru danou žalobkyni žalovanou dne 23.10.2009. Současně žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 36.179,- Kč.

Výpověď z pracovního poměru byla vůči žalobkyni uplatněna dle § 52 písm. g) zákoníku práce (dále jenom ZP). Dle žalobních tvrzení jsou skutkové důvody v ní uvedené zcela nebo částečně nepravdivé či zavádějící, v mnoha bodech neurčité a obtížně prokazatelné, přičemž výtky jsou v jednotlivých bodech opakovány. Tato výpověď je dle žalobkyně jenom důsledkem toho, že v důsledku určitých aktivit, včetně toho, že byla místopředsedkyní odborové organizace, byla u vedení žalované neoblíbená, takže žalovaná se pokoušela rozvázat pracovní poměr s žalobkyní již dříve, v červnu 2008 a v září 2009. Jednání žalované pociťovala žalobkyně v tomto období jako bossing a diskriminaci, kdy jí byly vytýkány i zcela bagatelní pochybení, která u jiných učitelů nechávala žalovaná bez povšimnutí. K výpovědi žalovaná přistoupila i přes nesouhlasné stanovisko odborové organizace. Proto žalobkyně tvrdila, že výpověď nesplňuje zákonné předpoklady. Žalovaná s takto podanou žalobou zásadně nesouhlasila, když má za to, že v žalobě přes její rozsáhlost nejsou zásadní skutečnosti vyvracející důvody výpovědi. Nedostatky v pracovní činnosti žalobkyně se vyskytovaly před podáním výpovědi, když nejdříve byly řešeny převážně ústní domluvou, následně bylo přistoupeno k písemným zápisům a byly prováděny u žalobkyně také následné kontroly zaměřené na odstranění zjištěných nedostatků. Žalovaná zásadně odmítala obvinění, že by žalobkyni diskriminovala.

Obě strany předložily značný objem listinných důkazů, jimiž byl v celém rozsahu proveden důkaz. Ze svědků navržených oběma stranami okresní soud vyslechl pouze [redacted] Byl proveden účastnický výslech žalobkyně a účastnický výslech statutární zástupkyně žalovaného [redacted] která však v jeho průběhu sdělila, že s dalším svým výslechem nesouhlasí, což okresní soud s ohledem na § 131 odst. 1 o.s.ř. akceptoval. Pokud žádala žalobkyně provádět důkazy též audionahrávkami, které si tajně pořizovala při pracovních jednáních či při soukromých rozhovorech, má soud I. stupně s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR za to, že tyto záznamy, obsahující projevy osobní povahy, nemohou být jako důkazy použity, protože žalobkyně nedoložila svolení těchto fyzických osob k takovému užití. Okresní soud pouze připouští, že lze provést důkaz záznamy projevů, ke kterým docházelo při výkonu povolání, takže jako důkaz provedl audiozáznam z jednání ohledně předání výpovědi dne 23.10.2009. Další dokazování pak, přes skutečnost, že žalobkyně trvala na všech svých důkazních návrzích, již nepokládal za nutné provádět.

Následně přistoupil k hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o.s.ř. a zabýval se jednotlivými zákonnými předpoklady platnosti výpovědi, přičemž vycházel ze zákoníku práce ve znění platném ke dni podání výpovědi. Žaloba na její neplatnost byla podána v dvouměsíční lhůtě dle § 72 ZP, když soudu došla 24.2.2010 a pracovní poměr dle výpovědi mohl skončit nejdříve 31.12.2009. Žalobkyně byla u žalované zaměstnána jako učitelka. Výpověď převzala na pracovišti dne 23.10.2009. Je v ní uvedeno, že 14.9.2009 bylo se žalobkyní projednáno porušování povinností vztahujících se k vykonávané práci a byla upozorněna na možnost použití § 52 písm. g) ZP i § 55 odst. 1 písm. b) ZP, přičemž dále se uvádí, že žalovaná dává žalobkyni výpověď z pracovního poměru dle § 52 písm. g) ZP s vymezením, jaké předpisy a pokyny žalobkyně porušila s tím, že k porušení mělo dojít „ve smyslu § 52 písm. b) ZP" způsobem, který je následně popsán ve 13 bodech. V závěrečné části výpověď uvádí, že porušení právních předpisů bylo se žalobkyní opakovaně projednáváno, o souhlas s výpovědí byla požádána odborová organizace, od které žalovaná obdržela 23.10.2009 negativní stanovisko, přesto se rozhodla řešit situaci výpovědí. Ta pak

obsahuje poučení o délce a běhu výpovědní lhůty. S ohledem na takovýto obsah výpovědi okresní soud dospívá k závěru, že její text je dostatečně určitý a srozumitelný, a to i vůči třetím osobám, takže tato námitka žalobkyně není důvodná. Pokud se na jednom místě výpovědi uvádí § 52 písm. b) ZP, z dalšího textu je zřejmé, že je míněn § 52 písm. g) ZP a jde jenom o chybu v psaní, která neznamená neplatnost právního úkonu. Okresní soud pak cituje § 50 odst. 2 a § 52 písm. g) ZP, s tím, že při posouzení, o jaký výpovědní důvod jde, musí vycházet ze skutkového vylíčení tohoto důvodu, když není samo o sobě významné, jak tento důvod zaměstnavatel právně kvalifikoval (rozsudek Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 1524/98). Uvedený výpovědní důvod je charakterizován tím, že zaměstnanec poruší povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci. Povinnost dodržovat povinnosti vyplývající z právních předpisů patří k základním povinnostem zaměstnance a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména § 301 – 304 ZP), pracovním řádem (§ 306 ZP), pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení povinnosti právně postižitelné, musí být porušení zaviněno alespoň z nedbalosti a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Zákoník práce rozlišuje mezi porušením povinnosti soustavným méně závažným, závažným a zvlášť hrubým způsobem.

Pokud výpověď zmiňuje projednání porušování povinností se žalobkyní 14.9.2009, dle okresního soudu žalovaná řadou listinných důkazů prokázala, že žalobkyně již v minulosti měla potíže s plněním svých pracovních povinností, celá řada skutků se pak koncentruje do 1. pololetí 2009. Není prokázané, že žalovaný tyto záležitosti řešil pouze s žalobkyní, neboť 14 listinami z období 1999 – 2010 prokázal, že neplnění pracovních povinností svých zaměstnanců projednává, řeší a přijímá k nim závěry. Rovněž bylo prokázáno, že záležitosti řešené při jednání 14.9.2009 chtěl se žalobkyní projednat již dříve, ta se tomu snažila vyhnout (jak vyznívají její důvody). Zápis z tohoto dne obsahuje vše, co bylo projednáno, žalovaná na něm předložila stížnosti a námitky vztahující se k žalobkyni od jara 2009, což jsou stížnosti žáků, absolventa, bývalých členek výborů SRPDŠ a stížnost na průběh maturitní zkoušky vedené žalobkyní. Žalobkyně se rozhodla u jednání k ničemu se nevyjadřovat s tím, že odpoví písemně. Dle zápisu jí byly uloženy konkrétní povinnosti, prostudovat veškeré předpisy týkající se klasifikace, netelefonovat při vyučovacím procesu, řádně a prokazatelně opravovat písemné práce a prověrky, ve školním roce 2009/2010 vypracovávat písemné přípravy na každou vyučovací hodinu a bylo rozhodnuto o odebrání osobního ohodnocení. V závěru byla upozorněna, že je prokázáno závažné porušování povinností z její strany, což umožňuje použít § 52 písm. g) ZP, podle něhož bude postupováno, pokud ze strany žalobkyně dojde k opětovnému porušení povinností, je zde dále i upozornění na § 55 odst. 1 písm. b) ZP. S ohledem na jednoznačný obsah zápisu je nadbytečné provádět důkaz audiozáznamem tohoto jednání. Pokud se při něm měla objevit nabídka ze strany žalované na skončení pracovního poměru žalobkyně dohodou, čímž by se uvedené záležitosti nemusely probírat, nešlo dle okresního soudu o žádný nátlak, ale o kompromisní návrh. V další části rozsudku pak okresní soud rozebírá jednotlivé skutkové body výpovědi. V bodech 1 a 2 žalovaná vytýká žalobkyni neuposlechnutí pokynu ředitelky z provozní porady z 27.8.2009, dle něhož učitelé nesmí o problémech ve škole diskutovat se žáky, přičemž je prokázáno, že 14.9.2009 byla při jednání žalobkyně výslovně písemně upozorněna, že nesmí být jakkoliv postihovány žáci, kteří poskytli svědectví pro toto jednání. Následně má okresní soud za prokázané, že žalobkyně po tomto jednání chtěla své osobní problémy vůči zaměstnavateli řešit zřejmě nějakými rozhovory s bývalými nebo současnými vlastními žáky, takže skutek se stal, je však nedostatečně vymezený, proto soud I. stupně dovozuje, že nešlo o skutky, pro které by mohla

žalovaná dát výpověď (byť při určitém pohledu je to neplněním pokynů nadřízeného a tedy porušením povinnosti zaměstnance). Body 3 - 5 výpovědi se týkají zadání dotazníku žákům ze strany žalobkyně místo výuky dne 16.9.2009. Z jeho obsahu plyne, že otázky 1 – 12 mohly mít vztah k předmětu ekonomika, který žalobkyně vyučovala, ale další otázky 13 – 18 se týkají „vyšetřování", v němž žalobkyně po žácích požaduje konkrétně sdělit, kdo si na její výuku stěžoval, co bylo obsahem stížnosti, zda byla s někým konzultována, kdo jí podal. Toto dle názoru soudu I. stupně nepatří do výuky předmětu, když navíc žalobkyně chtěla dotazník utajit (žákům neumožnila opsání otázek). Z důkazů dále vyplývá, že žalobkyně trvala na podepsání a odevzdání dotazníků od všech žáků, přičemž do třídní knihy jako probírané učivo zapsala „Dlouhodobý majetek". Pokud žalobkyně tvrdila, že výuka proběhla, neboť na počátku hodiny se nejdříve rozdávaly učebnice (lze připustit, že to určitý čas zabralo), a na konci probíhala výuka, tak toto tvrzení žádným důkazem neprokázala. Argument žalobkyně, že dotazník měl pro ni „zpětnou vazbu", okresní soud odmítá, neboť otázky ohledně ekonomiky byly pouhou zástěrkou pro skutečný účel, vyšetření autorů stížnosti na žalobkyni. Popsaným jednáním tak žalobkyně jednala v rozporu s § 301 písm. a), b) zákoníku práce, v rozporu s pracovní smlouvou a pracovní náplní učitelky, neplnila vnitřní řád školy i pokyn ředitelky z porady 27.8.2009. Pokud je jí vytýkáno pod bodem 4 výpovědi, že nepředložila dotazník ředitelce na její pokyn, neshledává okresní soud takový příkaz protiprávní a jde tak o porušení § 301 písm. a) ZP, když je irelevantní, zda dotazník je či není učební pomůckou. Pokud do třídní knihy 16.9.2009 zapsala jako probírané učivo „Dlouhodobý majetek", ač žádná výuka neproběhla, jde rovněž o porušení povinností, a to § 301 písm. b) ZP, § 28 odst. 1 písm. f) školského zákona, vnitřního řádu školy v části povinnosti učitelů a Pokynů ředitelky školy pro vyplňování třídních knih z roku 2008. V těchto skutcích shledává okresní soud poměrně závažné porušení povinnosti. Body 6 – 11 výpovědi představují neplnění pokynu ředitelky k vypracování písemných příprav na každou vyučovací hodinu, což bylo žalobkyni písemně nařízeno dle zápisu z jednání ze 14.9.2009. Vzhledem k vysokoškolskému vzdělání a následnému pedagogickému vzdělání žalobkyně by neměla mít žádný problém s plněním tohoto příkazu, jak se k tomu ostatně vyjadřovali svědc[redacted]i [redacted]Zákon č. 563/2004 Sb. také vytváří učitelům pro řádnou přípravu na vyučování prostor v rámci zákonné pracovní doby. Je pravdou, že žalobkyni nebylo výslovně nařízeno předkládat písemné přípravy někomu ke kontrole, ale je logické, že žalovaná plnění této povinnosti kontrolovala. Pokud dle bodů 6 – 11 výpovědi žalobkyně nebyla schopna při kontrole předložit řádně vypracovanou přípravu na konkrétní vyučovací hodinu, tak toto negativní tvrzení žalované se nepodařilo žalobkyni vyvrátit žádným důkazem opaku. Pouze okresní soud nesouhlasí s tím, že žalobkyně měla vypracovávat samostatné přípravy na každou oddělenou hodinu, byť šlo o vyučovací bloky, což se týká skutku v bodu 8 výpovědi, (když výklad příkazu ředitelky mohl být různý). Ostatní skutky jsou však prokázané a okresní soud v nich shledává méně závažné porušení povinnosti dle § 301 písm. a), b) ZP, porušení pracovní smlouvy žalobkyně i neplnění příkazu ředitelky ze 14.9.2009. Bod 12 výpovědi se týká kontroly písemných prací zadaných žalobkyní v předmětu účetnictví ve 2. pololetí šk. roku 2008/2009, přičemž žalobkyni se vytýká nedodržování tematických plánů a harmonogramu školního roku v uvedeném předmětu a zapsání nepravdivého údaje do třídní knihy 3.6.2009 o „rozboru písemné práce", který dle žalované nebyl proveden. Listinné důkazy prokázaly, že u žalované byl vypracován harmonogram školného roku 2008/2009 i tematické plány výuky pro jednotlivé předměty platné pro tento školní rok, ovšem z toho ještě nelze dopět k závěru, že by šlo o jednoznačné příkazy žalované vůči zaměstnancům – učitelům. Okresní soud se sice neztotožňuje s představou žalobkyně, že veškerý chod školy

by měl být upraven co nejpodrobnějšími vnitřními předpisy, na straně druhé postupy při psaní a opravách písemných prací by měly být upraveny nějakým vnitřním předpisem, aby nevznikaly diskuse, co bylo či nebylo uděláno včas. Ve vztahu k vytýkaným písemným pracím se proto soud I. stupně přiklání k tomu, že žalobkyně měla neuspokojivé pracovní výsledky a mohlo by jít i o důsledek její neschopnosti, což by byl výpovědní důvod dle § 52 písm. f) ZP (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 619/2010, na který sama žalobkyně upozorňovala). U tohoto bodu tak okresní soud dospívá k závěru, že ho nelze podřadit pod § 52 písm. g) ZP, protože nelze nalézt přímou souvislost s porušením povinnosti vyplývající z právního předpisu. Poslední bod 13 výpovědi se týká klasifikace žáků v systému SAS. Žalobkyně v tomto směru pouze zpochybňovala technické možnosti kontroly včasného zadávání známek do systému a nepostihování jiných učitelů za stejná pochybení. Žalovaný listinami prokázal, potvrdil to i svědek [redacted] že kontrola klasifikace žáků v systému je prováděna pravidelně, při každé byla zjištěna pochybení řady učitelů, ale vždy se mezi nimi vyskytovala žalobkyně, přičemž bylo prokázáno, že ostatní učitelé dokázali svá pochybení napravit. Žalobkyně ani na přímou otázku při jednání nedokázala vysvětlit, co jí bránilo ve včasném zadávání známek do systému, jak bylo všem učitelům prokazatelně uloženo. Okresní soud v této souvislosti opět poukazuje na nepřímou pedagogickou činnost (19 hodin týdně), v rámci které má každý učitel velký časový prostor na plnění dalších povinností vedle výuky. Prokázaný nedbalý a nezodpovědný přístup žalobkyně k plnění této pracovní povinnosti je tak porušením § 301 písm. a), b) ZP.

Zákoník práce v § 52 písm. g) ZP rozlišuje zvlášť hrubé, závažné a méně závažné porušení povinnosti z pracovního poměru, přičemž jde o právní normu s relativně neurčitou hypotézou, která přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu dle předem neomezeného okruhu okolností. Proto pro závěry soudu v tomto směru není významné, jak určité jednání zaměstnance hodnotí zaměstnavatel ve smlouvách či vnitřních předpisech. Soud také může při zkoumání intenzity porušení povinnosti zaměstnance z pracovního poměru přihlížet k osobě zaměstnance, k jeho pracovnímu místu, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a k situaci, v níž došlo k porušení povinností a k míře zavinění zaměstnance. U žalobkyně, u níž nelze dovodit přímo úmyslné jednání, je ve smyslu tohoto nutno všechny skutky, ve kterých došlo k porušení povinnosti, posuzovat jako méně závažné porušování povinností. Vzhledem k tomu, že došlo ze strany žalované k písemnému upozornění žalobkyně na možnost výpovědi, postup žalované dle § 52 písm. g) ZP je důvodný. Žalovaná dodržela také postup dle § 61 odst. 2 ZP, neboť dopisem z 8.10.2009 požádala odborovou organizaci o souhlas s výpovědí. Neprojednání výpovědi předem s odborovou organizací dle § 61 odst. 1 ZP není spojeno s neplatností výpovědi. Jelikož ovšem žalobkyně byla místopředsedkyní odborové organizace, bylo nutno posoudit platnost výpovědi z hlediska § 61 odst. 4 ZP, dle něhož je výpověď neplatná, pokud odborová organizace odmítne udělit souhlas (což se zde stalo dopisem z 22.10.2009), ledaže jsou ostatní podmínky výpovědi splněny a soud shledá, že na zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance nadále zaměstnával. Opět jde o relativně neurčitou hypotézu, kdy je na soudu, aby posoudil konkrétní okolnosti, za kterých došlo k rozvázání pracovního poměru, s přihlédnutím k tomu, jaký dopad na plnění funkcí zaměstnavatele na jedné straně a na postavení zaměstnance na druhé straně by bylo jeho další zaměstnávání. K tomuto okresní soud skutkově uvádí, že působení odborové organizace u žalované bylo velmi zvláštní. Od počátku v ní bylo zapojeno minimum zaměstnanců, vedle žalobkyně [redacted] která však pak sama vystoupila, následně se měl

stát třetím členem [redacted] který však nebyl zaměstnancem žalované a nikdo ho neviděl. Listinné důkazy a výslechy svědků prokazují, že odborová organizace vlastně hájila zájmy svých dvou funkcionářek, které pouze vedly „boj" proti vedení školy, když bylo doloženo množství nejrůznějších a opakovaných stížností na různé orgány včetně zřizovatele, České školní inspekce a dalších subjektů, které odborová organizace podala. Rovněž z listin vyplývá, jak bránila vstupu dalších členů z řad zaměstnanců školy a jak postupovala při projednávání rozpočtu FKSP. Problematika dopisu angličtinářů na evropské odbory pak dokládá, že nejen vedení školy, ale i ostatní zaměstnanci žalovaného měli postupně velkou averzi k takovéto činnosti odborové organizace. Není tak vůbec zřejmé, o co vlastně usilovala a co jako zástupce zaměstnanců hájila. Okresní soud na základě toho, i s přihlédnutím k celkovým dlouhodobým pracovním výsledkům a postoji žalobkyně k plnění pracovních úkolů přijímá závěr, že po žalované skutečně nebylo možné spravedlivě požadovat, aby žalobkyni nadále zaměstnávala. Z těchto důvodů neshledal výpověď z pracovního poměru za neplatnou dle § 61 odst. 4 ZP a žalobu na určení této neplatnosti zamítl. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. uložil žalobkyni povinnost nahradit úspěšné žalované náklady řízení, které vyčísluje na celkovou částku 36.179,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalobkyně. Na základě jeho rozsáhlého odůvodnění žádala změnu rozsudku tak, aby byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru z 23.10.2009, případně jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení. Má za to, že je v mnoha směrech nedostatečně odůvodněn a vzhledem k tomu nepřezkoumatelný. Okresní soud neprovedl řadu listinných a svědeckých důkazů. Zejména nebyly provedeny audiozáznamy pořízené žalobkyní při pracovních jednáních. Není zdůvodněno, proč jeden audiozáznam (z předávání výpovědi) připouští, jiný audiozáznam, např. z jednání ze 14.9.2009 nikoliv.V této souvislosti žalobkyně poukazuje na novinový článek na internetovém serveru aktuálně.cz o tom, že soud v jednom případu připustil důkaz tajnou nahrávkou rozhovoru. Pokud by okresní soud provedl důkaz audiozáznamem z jednání ze 14.9.2009, mohl zjistit, že žalobkyni bylo nabídnuto ukončení pracovního poměru dohodou s tím, že pokud na to nepřistoupí, začnou se řešit stížnosti na ní, že žalovaná se odvolávala na neexistující dopisy, které měla prý žalobkyni zasílat, nebo že [redacted] neposkytla žalobkyni takovou ochranu, jakou by žalobkyně očekávala (v důsledku čehož žalobkyně vznesla podezření o propojení této osoby se žalovanou). Významný je také audiozáznam zachycující vyjádření 3 tehdejších studentek [redacted] o tom, že je učitel [redacted] žádal o podávání stížností vůči žalobkyni. Ta pak navrhla v odvolacím řízení výslech řady svědků (z nich většina byla navržena již v řízení před soudem I. stupně). Namítla dále, že nebyl dokončen účastnický výslech žalované. [redacted] neuvedla důvod, proč odmítá odpovídat právě na otázky žalobkyně, která má za to, že účastník si nemůže vybírat, komu na otázky odpoví a komu nikoliv. Tímto znemožnila žalovaná zjistit skutečný stav věci, neboť sama žalobkyně nejlépe věděla, kde ředitelka pochybila a co by měla soudu „vysvětlit, prokázat, doložit". Neprovedení řady těchto důkazů vnímá žalobkyně jako vadu, která pak vede i k vadnému rozsudku. Okresní soud pak v této souvislosti ani nepřihlédl k důkazům předloženým žalobkyní, aniž by to dostatečně zdůvodnil. Existují přitom důkazy o podezření propojení žalované se senátem okresního soudu, o ovlivňování [redacted] členy senátu, o nevhodném chování senátu k žalobkyni během jednání. Žalobkyně pak má za to, že senát byl zaujatý vůči její osobě, byla porušena zásada rovnosti stran, byla porušována práva žalobkyně při jednáních (např. jí nebyly umožněny dotazy na svědky či na žalovanou). Vyhlášení rozsudku bylo [redacted] provedeno v rozporu s §

157 odst. 2 o.s.ř., protože rozsudek nebyl při jednání vůbec zdůvodněn. [redacted] hovořil o odborové organizaci, o tom, že psala stížnosti na zaměstnavatele apod., nerozebral však vůbec výpovědní důvody, neuvedl, které z nich a na základě jakých důkazů má prokázané, proč neprováděl další důkazy apod. Žalobkyně nemá pocit, že by [redacted] při svědectvích nevypovídala pravdu. Pokud žalovaná takové pochybnosti vyvolává, je to spíš snaha zamaskovat podezření z možného ovlivňování této svědkyně žalovanou. Důkazy jsou také o ovlivňování svědkyně [redacted] žalovanou. Žalobkyně pak tvrdí, že někteří vyslýchaní svědci v některých případech nevypovídali pravdivě. Způsob, jakým okresní soud v rozsudku zmiňuje 2 dřívější snahy žalované propustit žalobkyni, pokládá žalobkyně za nerovný přístup, protože důkazy jsou hodnoceny nepravdivě. Jestliže pak okresní soud u prokazování skutkových důvodů výpovědi uvádí, že žalobkyně neprokázala opak, nesouhlasí s tímto, protože je na žalované prokázat důvody výpovědi, nikoliv na žalobkyni. Ta pak dále podrobně rozebírá jednání ze 14.9.2009. Má za to, že zápis neobsahuje všechny důležité skutečnosti. Přečtení stížností ze strany žalované nemůže být projednání věci. Nebylo nikterak zohledněno, že o stížnostech se dozvěděla teprve u tohoto jednání, nebyla o nich ihned informována a za jejími zády žalovaná prováděla šetření. Ze žádných důkazů nevyplynulo, že by se projednávání chtěla vyhnout. Okresní soud si nijak neověřil legitimitu stížností, zejména v tom, zda prezentovali alespoň většinu třídy. Žalovaná připustila, že se na toto jednání dlouho připravovala, proč tudíž také žalobkyně nedostala časový prostor k tomu, aby si mohla odpovědi připravit. Pokud jde o výzvu z 30.9.2008, která je ve výpovědi zmíněna, ta už je s ohledem na datum výpovědi promlčena. Zápis ze 14.9.2009 pak nesplňuje požadavky vyzývacího dopisu, je neurčitý a rozporný se zákonem. Nejsou zde uvedeny konkrétní předpisy ohledně klasifikace, které by si měla žalovaná nastudovat. Je jí ukládán zákaz telefonování, ač žalovaná nikdy nezjistila, zda žalobkyně telefonovala na škole. Navíc není u žalované vydán žádný interní předpis ohledně telefonování, stejně jako není ohledně postupu při zadávání a kontrole písemných prací žáků a obsahu písemné přípravy učitelů. Jestli je jí uloženo, že žáky s výsledky a známkou prokazatelně seznámí a rozebere chyby, žalovaná žádnými důkazy nedoložila, že by toto žalobkyně nečinila. Povinností žalované pak bylo poskytnout žalobkyni k odstranění nedostatků přiměřenou lhůtu, což se nestalo. Ze strany okresního soudu pak došlo k nesprávnému vyhodnocení audiozáznamu z 23.10.2009. Na platnost výpovědi není bez významu, že žalovaná stanovisko odborové organizace vůbec neznala a již předem měla výpověď připravenou, souběžně docházelo k podpisům ohledně předávání stanoviska odborové organizace a ohledně výpovědi z pracovního poměru. S ním se tudíž žalovaná vůbec neseznámila, neměla možnost k němu přihlédnout, což i dle sdělení odborové centrály, jež si žalobkyně vyžádala, může být důvodem pro neplatnost výpovědi. Nesprávně jsou vyhodnoceny také důkazy k činnosti odborové organizace. Není podloženo, že by odborářky vedly „boj" proti vedení školy. Pokud jde o vstup dalších členů do odborů, nešlo o doslovné bránění jejich vstupu, neboť se zaměstnanci netajili tím, že po vstupu do odborové organizace jí chtějí zrušit [redacted] z odborové organizace vystoupila na příkaz ředitelky žalované. Z ničeho nevyplývá, že by odborová organizace hájila zájmy svých dvou funkcionářů, podstata problému byla u žalované, když odbory pouze objevily chyby, které zde existovaly. Navíc má žalobkyně za to, že fungování odborů se netýká předmětu sporu, takže tyto záležitosti rozebíral okresní soud protiprávně. Samotná výpověď nemá pouze jeden překlep, ale mnoho dalších nedostatků. Soudu byl doložen dokument vystavený žalovanou pro úřad práce, dle něhož žalobkyně nebyla propuštěna dle § 52 písm. g) ZP. Nejde tedy o chybu v psaní, ale o prokázané tvrzení žalované, že podle tohoto ustanovení nebyla propuštěna. Pak musí být výpověď neurčitá a nesrozumitelná, tedy absolutně neplatná.

Odvolání následně rozebírá jednotlivé skutkové důvody výpovědi. Žalobkyně nechápe, jak mohla porušit povinnosti tím, že se chtěla bavit se žáky o účetnictví. Okresní soud měl posoudit v prvé řadě to, zda je vůbec v souladu s Listinou základních práv a svobod vydávat příkaz, že učitelé nesmí o problémech ve škole diskutovat se žáky. K tomuto opět nebyl vydán žádný vnitřní předpis. Sama žalovaná ve výpovědi potvrdila, že žalobkyně nikoho za svědectví proti ní nepoškozovala. Body 3 – 5 výpovědi týkající se dotazníku okresní soud rozebírá v rozporu s judikaturou hromadně. Nevzal v úvahu, že návodem pro vytvoření dotazníku, který žalobkyně zadala žákům, byla právě stížnost této třídy na žalobkyni. Byly provedeny i důkazy, dle nichž žalovaná k této stížnosti vyslýchala žáky a sepisovala s nimi předpřipravené zápisy ihned po obdržení stížnosti, přičemž výslechy se prováděly během vyučovacích hodin tělesné výchovy. U žalobkyně je však zadání dotazníku během hodiny ekonomiky výpovědním důvodem. Přitom je zásadní, nikoliv irelevantní, zda dotazník je či není učební pomůckou. Není dána žádným předpisem povinnost učitele informovat vedení školy o učebních pomůckách. Není ani nikde stanoveno, kolik z hodiny může dotazník zabrat, a že ho žáci nemohou podepsat, když zde nešlo o zjišťování osobních údajů. Nejenom že nebylo prokázáno, že by žalobkyně chtěla dotazník utajit, ale naopak jeho zadání sama sdělila vedení školy následující hodinu. Ve výpovědi je uvedeno, že dotazník zadávala žalobkyně celou hodinu, ovšem žalovaná ve vyjádření připustila, že na začátku žalobkyně rozdávala učebnice. Nikdo však už více neřešil, jaká část hodiny byla věnována rozdávání učebnic, jaká část vyplňování dotazníků a jaká část dlouhodobému majetku. Pokud rozsudek uvádí, že žalobkyně výuku v této hodině neprokázala, neměla by to být ona, kdo by měl cokoliv v tomto ohledu dokazovat. Pokud pak jde o písemné přípravy (body 6 – 11 výpovědi), vzhledem k tomu, že u žalované nebyl vydán interní předpis, jak v tomto směru mají učitelé postupovat, nebyl důvod, aby taková povinnost byla ukládána pouze žalobkyni. K tomuto nebyl důvod přistupovat i proto, že žalovaná neměla žádný konkrétní podklad, dle něhož by musela k takovému opatření přistoupit, když žádné kontroly u žalované neprováděla a před 14.9.2009, ale ani v předchozím školním roce u výuky žalobkyně hospitace neprováděla. Okresní soud si ve svých závěrech protiřečí, protože na jedné straně uvádí, že ředitelka nevydala jednoznačný pokyn, na straně druhé tvrdí, že ho žalobkyně musela znát. Ta trvá na tom, že jí nikdy nebylo stanoveno vypracovávat písemnou přípravu na každou vyučovací hodinu zvlášť. Na její žádost jí žalovaná vydala formulář, který pak po ní náhodně požadovala. Ne vždy měla žalobkyně přípravu na vyučování na tomto formuláři, ovšem takto příkaz ředitelky žalované nezněl a nikdy nebyl prokázán opak. Žalovaná neposkytla nezbytnou součinnost k tomu, aby žalobkyně mohla prokázat řádné plnění povinnosti v tomto směru, nijak neprokázala, že pokud žalobkyně nepředložila přípravy na formuláři, že je neměla vypracované jinak. Ředitelka žalované sama porušila své povinnosti, pokud nebyla schopna řádně a včas sdělit, jakou má představu o vypracování písemných příprav. Existencí či neexistenci formuláře nemůže být prokázáno, že by žalobkyně nebyla na hodinu připravena. Ohledně písemných prací (bod 12 výpovědi) nebyl u žalované vydán žádný interní předpis o tom, kdy psát kompozice a jakého obsahu, ač toto žalované zřizovatel uložil. To platí i pro rozbor této písemné práce, protože v tomto směru bylo pouze doporučení v rámci předmětové komise ekonomických předmětů, dle něhož stačí o provedené kontrole zápis do třídní knihy. Pokud okresní soud v rozsudku uvedl, že žádný rozbor 3.6.2009 proveden nebyl a šlo o zapsání nepravdivých údajů do třídní knihy, k tomuto neměl žádný důvod. Pokud pak jde o poslední skutkový důvod výpovědi, a to zapisování známek žáků do počítačového systému SAS, pro žalobkyni je nepochopitelné, jak může dát okresní soud žalované za pravdu, když doložila stanovisko autora softwaru, že tento systém není určen

k účelu užívaného žalovanou, když neumožňuje dohledat, kdy známka byla do systému zadána. Žalovaná sice vytvořila podmínky k tomu, aby učitelé zapisovali známky do tohoto systému, nevytvořila však podmínky pro to, aby tak mohli činit včas, neboť neměla stanovena kriteria, podle kterých by to kontrolovala. Žalobkyně se nikdy nedozvěděla, že by byl uplatňován postup stanovený při provozní poradě 11.11.2008. Na pedagogické poradě dne 24.3.2009 žalovaná pouze doporučuje zapisovat známky do systému SAS. Od února 2009 evidovala větší množství pochybení při doplňování klasifikace do SAS, jednalo se o různé učitele, někdo byl zaznamenán častěji, někdo méně často, není však pravdou, že mezi nimi vždy byla žalobkyně. Šlo o stav běžný, kdy pravidlo porušovali i jiní, nikdy se však nestalo, že by vůči někomu jinému byl uplatňován postup, který žalovaná zvolila vůči žalobkyni. Nijak přitom nedoložila, že by jiní učitelé pochybení napravili, jak uvádí okresní soud. Pokud jde o Seznam nedostatečné klasifikace z 2.10.2009, žalovaná ani nikdy nedoložila, že je pravdou, co bylo na této listině zveřejněno. Žalobkyně nebyla s tímto prokazatelně seznámena. Výsledek kontroly ani neobsahuje časové vymezení, do kdy mají být nedostatky odstraněny. Dne 2.10.2009 končila vyučovací povinnost žalobkyni ve 13.05 hod., pak již neměla povinnost zdržovat se na pracovišti. V pondělí 5.10.2009 první dvě vyučovací hodiny vyučovala, další výuku měla od 11.30 hod., takže mezi tím byla doba pouze dvou hodin, kdy měla vůbec na to, aby nějaké pochybení zjistila. Tohoto dne shledává žalovaná ve 12.32 hod. pochybení žalobkyně, nijak však nedoložila, jak na tom tuto dobu byli ostatní učitelé. Přitom nikdo nezval v úvahu, že dle kontroly z 2.10.2009 měla žalobkyně nedostatečnou klasifikaci ještě v předmětu INT, pochybení v tomto směru jí ovšem ve výpovědi vytknuto nebylo, což musí v tomto případě znamenat zmatečný postup ze strany žalované. V právní rovině žalobkyně namítala, že dle rozhodnutí Nejvyššího soud 30 Cdo 2811/2007 pokud se soud odklání od ustálené judikatury vyšších soudů, musí svůj odlišný závěr zdůvodnit. Okresní soud tak nečiní a ve svém rozhodnutí nerespektuje právní názory vyšších soudů. Podle nich platí, že pokud nemá zaměstnavatel dané záležitosti upraveny ve vnitřním předpisu, nemůže konkrétní jednání zaměstnanců postihovat. Výzva zaměstnavatele k odstranění nedostatků v práci musí jasně stanovit, co a do kdy má být napraveno. Jestliže soud posoudí stupeň závažnosti porušení povinnosti na nižší úrovni než zaměstnavatel, což se zde stalo u bodu 6 – 11 výpovědi, je výpověď neplatná. A pokud by zaměstnavatel podřadil skutek pod jiný výpovědní důvod než soud, byla by výpověď rovněž neplatná, protože by nebyla splněna podmínka, aby byl zaměstnance písemně vyzván k odstranění nedostatků v zákonné době. S ohledem na výše uvedené skutečnosti také chybí souhlas odborové organizace s výpovědí, což musí znamenat neplatnost výpovědi (také zde pak žalobkyně poukazuje na novinový článek na serveru aktuálně.cz, dle něhož byla odvolacím soudem okamžitá výpověď zaměstnanci shledána neplatnou pro nepředjednání s odbory).

Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku. Uvedla, že zákoník práce stanovuje podmínky, za jakých je možné přistoupit k výpovědi. Ve spisu je zdokumentováno, že žalovaná učinila vše, co v tomto bylo z hlediska zákona její povinností, šla dokonce i nad jejich rámec. Obsah odvolání je kompilátem několika podání žalobkyně u okresního soudu, který v podstatě neobsahuje nic nového. Žalobkyně v něm shrnula úplně vše, co v jejích záležitostech proběhlo, i věci, které s ní nesouvisí. Neustále poukazuje na podvodně získané audiozáznamy, ač byla u každého jednání poučena, že je nelze v soudním řízení použít. Pokud žalobkyně hovoří o tlaku, jemuž měl [redacted] podlehnout, byla to právě žalobkyně, která se snaží svou pravdu vnutit prakticky všem, přestože výpovědi svědků a obrovské množství listin hovoří o opaku.

Podle rozvrhu práce krajského soudu připadla tato věc k projednání a rozhodování senátu 15 Co působícího na pobočce Krajského soudu v Táboře. S ohledem na námitku podjatosti vznesenou žalobkyní byla věc nejdříve předložena Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze 4.8.2014 č.j. Nco 47/2014-800 rozhodl, že soudci krajského soudu JUDr. Ožvald, JUDr. Pechová a Mgr. Přibyl nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování předmětného sporu. Odvolací soud tak v tomto složení přistoupil k projednání věci v souladu s § 214 odst. 1 o.s.ř. a přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu ve smyslu § 212 o.s.ř. (přičemž postupoval dle procesní úpravy platné do 31.12.2013 s ohledem na čl. II. bod 2. zák. č. 293/2013 Sb.). Dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. zakotvuje základní obsahová pravidla odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku (která za použití § 211 o.s.ř. platí i pro odvolací soud). Základem těchto pravidel je, že soud je povinen uvést v odůvodnění výklad o tom, které skutečnosti a na základě jakých důkazů má za prokázané a které nikoliv, jakými úvahami se přitom řídil, a jaký skutkový stav dovodil, a to vše stručně a jasně. Současně je výslovně zakázáno opisovat do odůvodnění rozhodnutí kromě jiného provedené důkazy. Právě od této úpravy se pak odvíjí pojem nepřezkoumatelnosti (§ 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř.). Měřítkem toho, zda rozsudek soudu I. stupně je či není přezkoumatelný, ale nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, ale především zájem účastníků na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozsudku odvolací důvody. I když tedy rozhodnutí nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly dle obsahu odvolání na újmu uplatnění práv odvolatele (viz Občanský soudní řád II, 1. vydání 2009, C. H. Beck, str. 1770). Také v předmětné věci odvolací soud není přesvědčen, že napadený rozsudek podobou svého odůvodnění plně naplňuje požadavky plynoucí z § 157 odst. 2 o.s.ř. Směšuje přijímání skutkových zjištění s právním posouzením, u některých skutkových závěrů chybí přesnější vymezení, na základě kterých důkazů a jakými úvahami k nim dospěl, některé z právních závěrů jsou nejednoznačné, přičemž na několika místech se také pouští do značně subjektivních úvah. Na straně druhé nebyl povinen citovat větší či menší část výpovědi z pracovního poměru, vyjádřil se ke všemu relevantnímu z hlediska předmětu sporu, je zřejmé, jaké základní skutkové i právní závěry učinil ohledně všech zákonných předpokladů pro platnost výpovědi. Jak a proč bylo rozhodnuto, dokládá také obsah a zejména rozsah odvolání, ve kterém žalobkyně polemizuje se značným množstvím i jednotlivých slov či slovních spojení užitých soudem I. stupně. Proto z pohledu stávající procesní konstrukce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nemůže odvolací soud konstatovat, že by byl důvod ke zrušení předmětného rozsudku dle § 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř. pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. V návaznosti na uvedený výklad § 157 odst. 2 o.s.ř. je třeba k obsahu tohoto rozhodnutí odvolacího soudu uvést, že také v něm není citována podstatná část odvolání, ale pouze její pro věc relevantní části s tím, že pouze a jedině takové argumenty bude odvolací soud rozebírat dále, což znamená, že pokud se o nějaké okolnosti namítané žalobkyní nezmíní, je to z důvodu, že jí pro posouzení věci vůbec nepokládá za podstatnou.

Tvrzení žalobkyně, že okresní soud své rozhodnutí při vyhlášení „nezdůvodnil", se netýká § 157 odst. 2 o.s.ř., ale § 156 odst. 1 o.s.ř. Ovšem z obsahu protokolu o jednání ze dne 19.12.2013, ale také z obsahu odvolání je zřejmé, že v určité podobě odůvodnění rozhodnutí proběhlo, byť dle žalobkyně ne v podobě, jakou by si představovala a jaká byla pak

v písemném vyhotovení rozhodnutí. Zákonná úprava předpokládá, že ústní odůvodnění rozhodnutí by mělo být rámcově shodné s jeho písemným obsahem. Současně je ale nutno uvést, že ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c) a § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. ne každá procesní vada, která nastala v řízení před soudem I. stupně, má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když tuto procesní otázku je nutno poměřovat tím, zda výsledek řízení by byl jiný, pokud by k vadě nedošlo (viz opět shora uvedená publikace, str. 1768). Platí tudíž, že i kdyby soud I. stupně při ústním vyhlášení rozhodnutí toto řádně nezdůvodnil, výrok jeho rozhodnutí by byl stejný, takže nelze v tomto případném nedostatku shledat vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a která by tak byla důvodem ke zrušení rozhodnutí dle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. Odborná literatura řadí mezi takové vady zejména situace, kdy účastníku nebyla doručena listina, která mu měla být dle zákona doručena, jestliže mu nebylo poskytnuto řádně poučení o některém procesním institutu, jestliže při provádění dokazování bylo postupováno v rozporu s pravidly plynoucími z občanského soudního řádu. Žádné takové vady v řízení však odvolací soud neshledává. Pokud žalobkyně poukazuje na nedokončený výslech žalované (ohledně otázek žalobkyně), pomíjí dikci § 131 odst. 1 o.s.ř., dle něhož lze provést důkaz výslechem účastníků (v tomto případě statutárního orgánu účastníka) kromě jiného za předpokladu, že s tím účastník souhlasí. Pokud se svým výslechem vysloví nesouhlas, ať už na počátku nebo v průběhu výpovědi, musí to znamenat ukončení provádění tohoto důkazu, neboť (jak uvádí ustálený výklad, viz opět shora citovaná publikace Občanský soudní řád I, str. 912), „odmítne-li účastník před soudem vypovídat, poznamená se bez dalších opatření tato okolnost do protokolu; totéž platí, odmítne-li účastník odpovídat na dotazy soudu nebo na dotazy jiných účastníků, jejich zástupců, popřípadě na dotazy znalců". V řízení před soudem I. stupně pak nelze shledat ani žádnou z vad vymezených v § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť (ve vztahu k obsahu odvolání) není namístě ani konstatovat, že by rozhodoval vyloučený soudce (přísedící). „Důkazy o podezření propojení žalované se senátem okresního soudu" představují pouze naprosto subjektivní domněnky žalobkyně o existenci různých vztahů mezi těmito osobami, což uplatňovala již v průběhu řízení před soudem I. stupně. Pokud v této souvislosti hovoří o „zaujatosti" senátu vůči její osobě, ať už v důsledku nevhodného vyjadřování členů senátu vůči ní (což se týká zejména původního senátu [redacted] nebo porušování svých procesních práv (nepřihlédnutí k jejím důkazům a neumožnění dotazů na svědky apod.), odvolací soud jednak plně odkazuje na své usnesení z 30.11.2012 č.j. 15 Nc 367/2012-492, v němž všechny tyto záležitosti byly podrobně řešeny a tudíž žalobkyni vysvětleny. Zda se s tím žalobkyně ztotožňuje či nikoliv, nemůže odvolací soud ovlivnit, v každém případě i na základě opětovného důkladného studia spisu (včetně části následující po vydání uvedeného rozhodnutí) musí znovu konstatovat, že není prokázán vztah některého z členů senátu k předmětu sporu nebo k některému z účastníků či zástupců, jež by ve smyslu § 14 odst. 1 o.s.ř. mohl vést k jeho vyloučení. Jednak uvedené námitky žalobkyně se týkají ve své většině procesního postupu předsedy senátu v dané věci, což představuje samotný výkon v soudnictví, který sám o sobě ve smyslu § 14 odst. 4 o.s.ř. nemůže vést k pochybnosti o nepodjatosti soudce. Tím přirozeně není zcela vyloučeno, že i takové okolnosti ve svém souhrnu, s ohledem na jejich množství a charakter, může vést k prokázání takového vztahu soudce (přísedícího) k věci či k účastníkům, jež pochybnost o nepodjatosti už zakládá. Ovšem v tomto směru lze pouze konstatovat, že žalobkyni se v průběhu řízení před okresním soudem dostalo procesního poučení minimálně ve stejné míře jako žalované. Nenastala žádná situace ani u jednání, jež by žalobkyni znemožnila uplatnění jejích procesních práv. Byla to žalobkyně, která pokládala svědkům mnohem více dotazů než žalovaná (což jí bylo

umožněno, přestože dle názoru odvolacího soudu množství z těchto dotazů šlo mimo meritum věci). Neprovedení části důkazů navržených žalobkyní (třeba i proti provedení všech důkazů požadovaných žalovanou) samo o sobě nepředstavuje porušení zásady rovnosti stran a jde opět o procesní postup soudu v řízení (§ 14 odst. 4 o.s.ř.).

K posledně zmíněné otázce rozsahu dokazování dále odvolací soud konstatuje, že námitka žalobkyně o nepřihlédnutí k jí předloženým důkazům nemůže představovat odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. b) o.s.ř., neboť soud I. stupně je neodmítl jako nepřípustné dle § 118b o.s.ř. Mohla by vést k tomu, že okresní soud neúplně zjistil skutkový stav věci (odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. d) o.s.ř.), ovšem i dle názoru odvolacího soudu bylo a je dokazování dostatečné k tomu, aby mohlo být řádně posouzeno to, co je předmětem sporu, a to i z pohledu všech zákonných předpokladů dle zákoníku práce. Podle obsahu protokolů o jednání před okresním soudem byl proveden důkaz všemi listinami předloženými oběma stranami (ať už jsou součástí samotného spisu nebo příloh v podobě svazků listin). Byť byla vyslechnuta jenom menší část svědků navržených účastníky, není potřeba kohokoliv dalšího vyslýchat. Svědkové [redacted] měli být slyšeni k nedostatku vytknutého žalobkyni při jednání 14.9.2009 ohledně maturitních zkoušek v předešlém školním roce, což je ovšem při existenci a obsahu jejich tehdejšího písemného sdělení nadbytečné (navíc lze poznamenat, že svědkyně [redacted] byla vyslýchána a k této problematice se - zejména k dotazům žalobkyně - vyjádřila). Dopis p. [redacted] ze září 2009 je obecného charakteru, nepřináší žádnou zásadní skutečnost, takže výslech těchto osob je pro věc zcela nepotřebný. To se týká i výslechu [redacted] k jehož stížnosti ohledně dotazníku byly důkazně provedeny veškeré listiny k ní se vztahující, přičemž navíc tato otázka ani nepatří mezi stěžejní pro posouzení sporu. Ke všem navrženým svědectvím je vedle toho možné poznamenat, že po několika letech lze obtížně předpokládat, že by mohli uvést nějaké zásadní okolnosti, které z dosud provedených důkazů, zejména listinných, nevyplynuly (jak to ostatně bylo u svědkyně [redacted] která i při dotazech žalobkyně ohledně jejího postupu při maturitních zkouškách odkazovala na své písemné vyjádření pro vedení žalované z 2.9.2009). Ze stejných důvodů konečně odvolací soud nepokládá za nutné ani vyslýchat [redacted] jež je podepsán za třídu I.L pod tehdejší stížností). Výslech svědkyň [redacted] nebyl před okresním soudem dle obsahu spisu navržen, takže jde o důkaz procesně nový v odvolacím řízení, jehož provedení tak není ve smyslu § 205a odst. 1 o.s.ř. přípustné, kdy žádná z výjimek pod písm. a) – f) zakotvených v tomto ustanovení nepřichází v úvahu. Kromě toho však ani tyto důkazy nejsou věcně potřebné, protože žádná ze svědkyň v době, která předcházela výpovědi, žádnou stížnost či jiné podání vůči žalobkyni u vedení žalované neuplatnila a pokud dle tvrzení žalobkyně měly svědkyně hovořit o p. [redacted] který stížnost vůči žalobkyni podal, rovněž jeho podání ve vztahu k ní nic podstatného nepřináší. U „nedokončeného" účastnického výslechu žalované v prvé řadě platí, že tento druh důkazu je ve sporném řízení přípustný pouze za předpokladu, že dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak (viz znění § 131 odst. 1 o.s.ř.). To však zde přirozeně není splněno, protože prakticky ke všem jednáním, jichž se navíc neúčastnily pouze žalobkyně a [redacted] jsou důkazy jiné, zejména listinné. Účastnické výslechy tak prováděl soud I. stupně v rozporu s procesními pravidly (což však na rozhodnutí nemá podstatnější vliv, protože z těchto důkazů samostatně žádné důležité zjištění nebylo přijato). A to nemluvě o tom, že účastnický výslech má už z povahy tohoto institutu nižší důkazní hodnotu než důkazy jiné, takže zde absolutně nepřichází v úvahu, že by byl neúplně zjištěn skutkový stav věci z důvodu neprovedení účastnického výslechu žalované. U audiozáznamů jako důkazů má

odvolání pravdu potud, že soud I. stupně si rozporuje, když audiozáznam z 23.10.2009 provádí (neboť se dle něho týká pracovního jednání), ale audiozáznam ze 14.9.2009 nikoliv (přestože i u něho jde o pracovní jednání). K tomuto druhu důkazů však odvolací soud zaujímá především tyto dva závěry. Jednak je provedení takovýchto důkazů nepřípustné z hlediska § 125 o.s.ř., neboť nebyly získány zákonnými prostředky. Okresní soud je označuje za nahrávky tajné, představující „špehování", žalovaná za podvodně a skrytě získané, což vše odvolací soud pokládá za přiléhavé označení. V žádném případě nebyly pořízeny v rámci úřední licence dle § 12 odst. 2 o.z. ve znění platném do 31.12.2013. A jestliže se žalobkyně dovolává na mnoha místech platné judikatury, podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1009/98 je „nepřípustným důkazem i záznam telefonického rozhovoru, který byl takto pořízen bez vědomí hovořících osob", což nepřímo akceptoval i Ústavní soud ČR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 191/05 konstatováním, že „magnetofonový záznam telefonického hovoru fyzických osob je záznam projevu osobní povahy hovořících osob, a takový záznam může být proto použit (i jako důkaz v občanském soudním řízení) zásadně jen se svolením fyzické osoby, která byla účastníkem tohoto hovoru". Na tomto místě odvolací soud sděluje (i pro další aplikaci judikatury v následných částech tohoto rozhodnutí), že zdrojem judikatury mohou být pouze pravomocná soudní rozhodnutí, zpravidla vyšších obecních soudů a Ústavního soudu, jež byla relevantním způsobem publikována a jež v sobě obsahují právní závěr, který je obecně použitelný i na jiné případy, přičemž jiné případy jsou skutkově podobné. Novinové články o vydání určitých rozhodnutí určitými soudy právním podkladem pro rozhodování soudů být nemohou. Jelikož v předmětném sporu nebylo žádným relevantním způsobem doloženo, že by kterákoliv z osob, jejíž osobní projev je na audiozáznamech žalobkyně zachycen, souhlasila s použitím tohoto projevu, okresní soud procesně pochybil, pokud prováděl i audiozáznam z jednání 23.10.2009. Jednak pokládá odvolací soud důkaz audiozáznamy z jednání z 23.10.2009, ze 14.9.2009 či z vyjádření studentek [redacted] což jsou ty, které žalobkyně nejvíce zdůrazňuje), z věcného hlediska za nepotřebné, protože z nich nemůže vyplývat žádná zásadní skutečnost pro zjištění skutkového stavu. Ani žalovaná nepolemizovala s tvrzením, které okresní soud na základě dokazování má za prokázané, že žalovaná teprve 23.10.2009 převzala stanovisko odborové organizace k předmětné výpovědi, kterou bezprostředně poté předává žalobkyni. Jednání 14.9.2009 mezi účastníky má význam potud, zda bylo žalované řádně vytknuto konkrétní pochybení při plnění pracovních úkolů s upozorněním na pracovněprávní důsledky (přičemž k tomuto není tvrzena nepravdivost Zápisu ze 14.9.2009), nikoliv zda žalobkyni byla nabídnuta dohoda o skončení pracovního poměru nebo nakolik byla žalobkyně spokojena s vystupováním [redacted] Pokud jde o posledně zmíněný audiozáznam, platí u něj ještě více to, co bylo výše sděleno k důkaznímu návrhu na výslech [redacted]

Na několika místech odvolání žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazů. Odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. e) o.s.ř. však také není dán, protože i když není vyhodnocení skutkového stavu dle odůvodnění napadeného rozsudku ve všech směrech zcela přesné a přesvědčivé (jak bylo obecně zmíněno již výše), na straně druhé odvolací soud při své přezkumné činnosti neshledává, že by se soud I. stupně v těch skutkových zjištěních, jež jsou rozhodující pro posouzení sporu, dopustil vážnějšího pochybení v podobě logického rozporu mezi jeho závěry, pominutí zásadní skutečnosti, přijetí důkazně nepodloženého zjištění či jiných nesrovnalostí (až na několik detailů, jež jsou ovšem nepodstatné). Z hlediska § 132 o.s.ř. tak byly dodrženy principy, jakými má soud dospět k dílčím i konečným

skutkovým závěrům. Okresní soud nepřesouvá v rozporu s procesními pravidly důkazní břemeno na žalobkyni, protože pokud na několika místech uvádí, že „skutek se stal – opak prokázán nebyl", jde pouze o ne zcela vhodnou formulaci, která jinak znamená, že žalované – na níž je důkazní břemeno – se podařilo prokázat tvrzený skutkový děj, přičemž jiný průběh událostí zjištěn nebyl. Jestliže u otázky písemných příprav je zase uvedeno, že se žalobkyni „negativní tvrzení žalované" nepodařilo vyvrátit žádným vlastním důkazem, je to procesně jiná situace a procesně správně postavena. Základní pravidlo, že každý účastník nese břemeno důkazní ke svému skutkovému tvrzení, má výjimku, kdy negativní skutkové tvrzení logicky nelze prokazovat (jako např. tvrzení věřitele v žalobě, že půjčka mu nebyla dlužníkem vrácena, nemůže prokazovat věřitel, ale dlužník musí přijít s důkazem o opaku, že peníze vrátil). A také proto musí žalobkyně prokázat, že písemné přípravy žalované předložila, jestliže je jí ve výpovědi vytknuto, že v určitý den a na určité vyučovací hodiny tyto přípravy vedení žalované nepředložila. Dále je již možné přistoupit k posouzení jednotlivých závěrů, které okresní soud přijal k dílčím otázkám a které odvolací soud shledává ve svém základu za podložená a správná jak z hlediska námitek žalobkyně o chybných skutkových zjištěních (odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. e) o.s.ř.), tak u námitek o nesprávném právním posouzení (§ 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř.). S ohledem na značné množství záležitostí, jež odvolání zpochybňuje, se odvolací soud rozhodl pro přehlednost zachovat chronologii užitou v napadeném rozsudku, v němž jsou postupně řešeny jednotlivé zákonné předpoklady platnosti výpovědi. Pokud se k některým z nich nevyjádří, je to pouze proto, že k němu přijatý závěr okresního soudu není již v odvolacím řízení sporný a odvolací soud se s ním ztotožňuje.

Skutkově je zcela jednoznačné, že pokud je ve výpovědi z 23.10.2009 uvedeno zákonné ustanovení, až na jednu výjimku je to § 52 písm. g) ZP, nemluvě o tom, že je vždy doprovázeno textem o „porušování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci". Není proto rozumově přijatelné, že by výpověď pro jednu zmíněnou chybu (jež je tak evidentně chybou v psaní) měla být pro neurčitost či nesrozumitelnost neplatná. Jde o námitku ryze účelovou. Je naprosto nepodstatné, co bylo uvedeno na potvrzení žalované pro úřad práce, protože posouzení platnosti konkrétního právního úkonu se odvíjí pouze od toho, co obsahuje tento úkon, nikoliv jiné listiny.

Právní rozbor soudu I. stupně k § 52 ZP nejenom že není v rozporu s judikaturou, ale rozhodnutí Nejvyššího soudu a odbornou literaturu zcela přesně cituje (a to nejenom na str. 7, ale i na dalších místech rozsudku). Už proto je poukaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 2811/07 nepodložený, neboť žádný z právních závěrů vyslovených okresním soudem nepředstavuje odklon od dlouhodobě ustáleného výkladu jednotlivých předpokladů pro výpověď danou zaměstnavatelem zaměstnanci. A takto je správně vycházeno v prvé řadě z toho, že soudy jsou vázány skutkovým vylíčením důvodu výpovědi, jeho právní kvalifikaci však mohou provést odlišně od zaměstnavatele (toto právní východisko uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu 21 Cdo 1524/98 je pak převzato v mnoha dalších rozhodnutích, včetně níže uvedených). V této souvislosti je mylný právní náhled žalobkyně, že pokud soud právně překvalifikuje ve výpovědi uplatněné a důkazně prokázané skutky na nižší stupeň závažnosti porušení pracovních povinností nebo na jiný výpovědní důvod, znamená to bez dalšího neplatnost výpovědi. Každý výpovědní důvod zakotvený v § 52 ZP má jiné předpoklady a závěr o platnosti výpovědi se tak vždy bude odvíjet od toho, zda i při změněné právní kvalifikaci tato výpověď z pohledu zákonných předpokladů obstojí. Právě o tom hovoří rozhodnutí Nejvyššího soudu 21 Cdo 619/2010, jímž odvolání argumentuje (neboť právní

úvahy na str. 12 odvolání musí vycházet právě z tohoto rozhodnutí). Právní závěr v něm vyslovený by byl aplikovatelný na daný spor, pokud by zde došlo k překvalifikaci skutků ve výpovědi z 23.10.2009 na výpovědní důvod dle písm. f) § 52 ZP, protože pak by i zde chyběla výzva k odstranění neupokojivých pracovních výsledků. Okresní soud však shledal, že právní kvalifikace uvedená ve výpovědi - § 52 písm. g) ZP, je správná, s čímž se ztotožňuje i odvolací soud (viz další závěry k jednotlivým výpovědním skutkům). Nejenom uvedené rozhodnutí, ale i další (např. 21 Cdo 1479/2011, 21 Cdo 742/2012) uvádějí pravidla, dle nichž se rozlišuje právní kvalifikace výpovědi dle § 50 písm. g) a f) ZP – rozhodující pro posouzení, zda jednání zaměstnance je porušením pracovní povinnosti nebo neuspokojivým pracovním výsledkem, je to, zda toto jednání vykazuje znaky porušení pracovní povinnosti, které přitom musí být zaviněno alespoň z nedbalosti. Na tomto místě musí odvolací soud zmínit argumentaci žalobkyně, že zaměstnanci lze takto vytýkat jenom takové jednání, jež je upraveno v interním předpisu zaměstnavatele (vedle předpisů obecně závazných). Odvolací soud si není vědom existence judikaturního rozhodnutí, v němž by takový právní názor byl vysloven, přičemž je přesvědčen, že rozhodnutí s takovým právním názorem ani nemohlo být soudy vydáno, protože by bylo nejenom v rozporu se standardním výkladem pojmu „porušení pracovní povinnosti", ale i v rozporu se zněním základního předpisu pro pracovněprávní vztahy (viz třeba § 301 písm. a) – „plnit pokyny nadřízených", které jistě nejsou interním předpisem). Ostatně je to opět již soud I. stupně, který správně uvádí, že zaměstnanci jsou povinni plnit povinnosti, které jsou stanoveny nejenom právními předpisy, právním řádem nebo jiným vnitřním předpisem, ale i pracovní smlouvou, pracovní náplní či pokynem nebo jiným nařízením nadřízeného pracovníka (k tomuto srovnej např. Zákoník práce, 1. vydání 2012, C.H.Beck, str. 325, nebo rozsudek Nejvyššího soudu 21 Cdo 742/2012). Stejně tak je bezchybný právní názor, že je to soud, který posuzuje a dle jakých kritérií, zda jde o zvlášť hrubé, závažné nebo soustavné méně závažné porušení pracovních povinností, přičemž každé porušení pracovní povinnosti, které nedosahuje intenzity zvlášť hrubého či závažného porušení, je porušením méně závažným. Soustavného méně závažného porušení pracovních povinností se zaměstnanec dopouští minimálně třemi porušeními pracovní povinnosti této intenzity, mezi nimiž je přiměřená časová souvislost, přičemž výpovědi pro tento důvod (na rozdíl od dvou zmíněných zásadnějších porušení) musí předcházet alespoň jedno písemné upozornění na možnost výpovědi (k tomuto srovnej opět zmíněnou publikaci, str. 326 – 327, nebo rozsudky Nejvyššího soudu 21 Cdo 3019/2000, 21 Cdo 2334/2009, 21 Cdo 742/2012).

Odvolací soud znovu zdůrazňuje, že jednání účastníků 14.9.2009 má pro daný předmět sporu význam pouze potud, zda v jeho průběhu došlo ve smyslu § 52 písm. g) ZP právě ke zmíněnému písemnému upozornění žalobkyně na porušování pracovních povinností, jež bylo věcně oprávněné. Proto je zcela irelevantní, jak třeba u tohoto jednání vystupovala [redacted] nebo zda žalobkyni bylo nabídnuto ukončení pracovního poměru dohodou (za situace, kdy není tvrzeno, že v této či jiné zde řešené záležitosti byl na žalobkyni vyvíjen fyzický či psychický nátlak). Vzhledem k tomu, že o tomto jednání je písemný zápis, který obsahuje předmětné upozornění a který je účastníky včetně žalobkyně podepsán, je písemná forma upozornění splněna. Dále je nutno zdůraznit, že upozornění dle cit. ust. má vždy charakter jednostranného aktu zaměstnavatele. Nejenom že tak není povinností zaměstnavatele, ale zpravidla ani upozornění nepředchází projednání jednání, jež je obsaženo v upozornění, protože zaměstnavatel může mít (a často má) porušení pracovních povinností zaměstnancem za prokázané jinými prostředky než jednáním s ním. Polemika žalobkyně o tom, zda způsob vedení jednání dne 14.9.2009 ze strany žalované byl „projednáním" či

nikoliv, je tak zcela nadbytečná. Vedle toho je v právní rovině nutno poukázat ještě na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 3046/2010, které potvrzuje dlouhodobě ustálený výklad pojmu písemného upozornění v tom směru, že nemá charakter právního úkonu ve smyslu § 240 odst. 1 dříve platného ZP (neboli § 34 o.z. ve znění platném do 31.12.2013), ale „jedná se pouze o skutečnost (tzv. faktický úkon), která je hmotněprávním předpokladem pro právní úkon – pro výpověď z pracovního poměru z důvodu méně závažného porušování pracovní kázně". Jeho účelem je totiž pouze to, aby zaměstnanec věděl o následcích, jaké budou, resp. mohou mít jeho případné další méně závažné porušení pracovních povinností. Proto jeho obsah nelze poměřovat zákonnými náležitostmi pro právní úkony, ale jenom tím, zda lze z něho bez pochybností dovodit, že zaměstnanec byl upozorněn písemně na možnost výpovědi a že k tomu došlo v souvislosti s porušením pracovní povinnosti (jak rozvádí i citované rozhodnutí). Zda vedle tohoto upozornění žalovaná přijala vůči žalobkyni i jiná opatření, není pro posouzení existence upozornění relevantní. Dále je třeba konstatovat správnost závěru soudu I. stupně, že k porušení pracovních povinností ze strany žalobkyně v souvislosti se zmíněným upozorněním došlo. S ohledem na značnou obecnost dopisu p. [redacted] (v němž konkrétní jednání žalobkyně není popsáno), s ohledem na nízkou relevantnost dopisu [redacted] ve vztahu k žalobkyni (nebyl studentem u žalované již ani v ročníku 2008/2009) a s ohledem na celkový kontext obsahu Zápisu ze 14.9.2009 nelze dovodit, že by žalovaná na základě těchto dvou listin mohla u žalobkyně shledat porušení pracovní povinnosti. Další zde řešené záležitosti jsou však i dle odvolacího soudu jednoznačné. Žalobkyně zcela pomíjí, že „legitimita" stížnosti 3.C z 25.5.2009 byla ověřena šetřením žalované u 12 žáků, s dotazy prakticky ke všem bodům stížnosti (tento způsob zjišťování stavu věci je přitom zákonný, když si odvolací soud nedovede představit jak jinak by žalovaná mohla získat relevantní údaje). Výsledky tohoto šetření se vlastně nepřímo potvrzují i Zápisem z jednání s třídní samosprávou 1.L (studenti [redacted] z 1.6.2009, a to s ohledem na shodný obsah všech stěžejních bodů v těchto listinách. A právě na základě těchto listin lze mít za prokázané, že žalobkyně minimálně během školního roku 2008/2009 porušovala své pracovní povinnosti v tom, že nebyla v příslušné třídě během celé vyučovací hodiny, nedodržovala termíny oprav písemných prací, řešila se studenty během výuky soukromé záležitosti včetně telefonování. Žádný rozumný učitel nemůže požadovat vydání „interního předpisu k telefonování", protože si musí být minimálně vědom toho, že soukromé telefonické hovory během výuky (přirozeně mimo životně důležitých) jsou bez dalšího v rozporu s pracovní náplní učitele realizovat výuku, s vnitřním řádem školy o práci učitele dle učebních osnov při vyučování, nemluvě třeba o § 301 písm. a) ZP – pracovat řádně, písm. b) – využívat pracovní dobu k vykonávání svěřených prací. Řešení soukromých záležitostí během výuky (jež u žalobkyně nebylo dle výsledků dokazování náhodné či ojedinělé) je přece v rozporu s elementárními principy, na nichž je školství postaveno – vyučovací hodina je pro studenty základním vzdělávacím prvkem a pro učitele hlavní pracovní náplní. Žalovaná pak dle obsahu Zápisu ze 14.9.2009 shledala za prokázané nesprávné postupy žalobkyně při ústních maturitních zkouškách ve školním roce 2008/2009, a to na základě písemných sdělení [redacted] jednotlivé chyby vytýkané žalobkyni mají takový charakter, že je nelze ověřit z listin (např. ze zápisů z maturitních zkoušek), ale pouze prostřednictvím osob tehdy přítomných u událostí. Informace o nich se žalovaná dozvěděla na základě písemného sdělení [redacted] takže je logický postup žalované (v okamžiku, kdy původní termín projednání i této záležitosti se žalobkyni koncem června 2009 odpadl), že si vyžádala k tomu stanoviska dalších dvou zúčastněných učitelů. Pokud jsou opět vyjádření všech 3 učitelů v podstatných bodech shodná (a nutno připomenout, že k tomuto

byla i vyslýchán[redacted] která v plném rozsahu setrvala na svém písemném sdělení), neměla nejenom žalovaná, ale ani soud I. stupně pokládat v těchto listinách uvedené nesprávné postupy ze strany žalobkyně za neprokázané. Pouze lze poznamenat, že část výtek v tomto směru má charakter neuspokojivých pracovních výsledků (zejména neopravené chyby v odpovědích žáků, řádné neprobrání otázek), ovšem s ohledem na více věcně oprávněných a výše zmíněných porušení pracovních povinností sdělených žalobkyni 14.9.2009 to již nemá vliv na správnost závěru o prokázání splnění existence písemného upozornění ve smyslu § 52 písm. g) ZP.

Pokud pak jde o jednotlivé výpovědní důvody, soud I. stupně se jim samostatně a chronologicky věnoval, přičemž k tomu přijaté závěry po skutkové i právní stránce může odvolací soud v zásadě pokládat za správné, byť pro jejich přesvědčivost je nutno k opakující se argumentaci žalobkyně doplnit některé skutečnosti. První dva body ve výpovědi jsou samostatné události, ale během nich měla žalobkyně porušit stejné pokyny ředitelky, z porady z 27.8.2009 o tom, že „učitelé nesmí o problémech ve škole diskutovat se žáky" a z jednání ze 14.9.2009 o tom, aby „žáci, jejichž svědectví budou použita jako důkazní materiál, nebyli nijak za své svědectví postihováni". Nemůže zde jít o porušení jakékoliv pracovní povinnosti, jak uzavírá okresní soud, jednak proto, že zákaz diskuse se žáky „o problémech ve škole" by neumožňoval dialog učitelů se studenty ani ohledně vyučovacího procesu, což bez dalšího jistě nelze pokládat za souladné se základními principy vzdělávací soustavy (a ostatně základem stížností žáků, které tehdy žalobkyně řešila, byl právě přístup žalobkyně k výuce). Především však ze samotného oslovení 3 studentek žalobkyní ještě nelze dovozovat, že by s nimi žalobkyně chtěla řešit své pracovněprávní záležitosti resp. chtěla studentky postihnout za stížnost jejich třídy, když k žádnému rozhovoru mezi nimi nedošlo (jak je zřejmé zejména z Oznámení studentek z 15.9.2009 resp. 16.9.2009). Na tom již nic nemění zcela nevěrohodná obrana žalobkyně, že chtěla se studentkami diskutovat o účetnictví, když je v té době tento předmět již neučila, když dvou ze tří studentek sdělila, že chce s nimi hovořit proto, že má kvůli nim problémy a když sama žalobkyně 16.9.2009 vysvětlovala kontakt se studentkami tím, že se jich chtěla ptát na vysvětlení k těm problémům (viz Zápis z úředního jednání ze 16.9.2009).

Obsah dotazníku, který žalobkyně zadala ve třídě 2.L 16.9.2009, je nesporný. Jak uvádí okresní soud, jeho prvních 12 otázek má vztah k výuce ekonomiky a lze souhlasit se žalobkyní, že mohly být vytvořeny v reakci na stížnost této třídy a mohly sloužit pro žalobkyni jako „zpětná vazba" pro další způsob výuky. Otázky pod body 13 – 18 však skutečně nejsou ničím jiným než vyšetřováním žáků ke stížnosti třídy (jak to zcela příznačně nazývá okresní soud). Není však rozhodující, jak je toto jednání žalobkyně souhrnně označováno, není podstatné, zda listinu nazýváme dotazník, průzkum nebo šetření, stejně jako není podstatné, zda jí lze pokládat za učební pomůcku či nikoliv. Významný je jenom obsah listiny a s tím spojené události, jež jsou pod bodem 3 – 5 předmětem výpovědi, a to z toho hlediska, zda se těchto jednání žalobkyně dopustila a zda v nich lze shledat porušení pracovních povinností. Ve zmíněných bodech výpovědi jsou obsaženy 3 věcně či časově samostatné skutky (jež zcela nekopírují rozdělení do těchto 3 bodů). První z nich je průběh 6. vyučovací hodiny dne 16.9.2009 ve třídě 2.L, kdy žáci tuto hodinu vyplňovali zmíněný dotazník, aniž by proběhla výuka, což je v rozporu s tematickým plánem (bod 3 a bod 5 - 1. část ve výpovědi). Druhý skutek je způsob zapsání této vyučovací hodiny do třídní knihy, v němž je údaj u probíraného učiva „Dlouhodobý majetek" (bod 5 výpovědi, 2. část). A třetí

skutek je odmítnutí splnění příkazu ředitelky žalované vydat text dotazníku při jednání účastníků 16.9.2009 (bod 4 výpovědi). Pokud jde o první skutek, okresní soud správně uzavřel, že byl prokázán takový průběh předmětné vyučovací hodiny, jaký je tvrzen ve výpovědi, až na to, že na začátku hodiny žalobkyně rozdávala učebnice. Tento detail, který z vyučovací hodiny i dle výpovědí žáků mohl zabrat maximálně několik málo minut, však není rozhodující z hlediska skutkového vymezení tohoto výpovědního důvodu. Jeho podstata spočívá v dalším průběhu vyučovací hodiny, který byl již věnován pouze a jedině dotazníku, obsahujícího kromě jiného i 6 dotazů týkajících se nikoliv obsahové stránky stížnosti žáků na výuku, ale vzniku této stížnosti. Okresní soud má pravdu, že žalobkyně žádným důkazem neprokázala své tvrzení o výuce, když všechny důkazy k tomuto se vztahující (Zápis z úředního jednání ze 16.9.2009, úřední záznamy z šetření žáky 2.L ze 17.9.2009 a z 18.9.2009, svědectví [redacted] přímo či nepřímo hovoří pouze o tom, že žádná učební látka v předmětné vyučovací hodině probírána nebyla, protože byla věnována pouze vyplňování dotazníku. Nejsou zde bez významu i některé související okolnosti. Nelze vůbec hovořit o dobrovolnosti podpisu žáků na dotazníku. Z jejích výpovědí v rámci úředních záznamů vyhotovených žalovanou (které v žádném případě nemají podobu „předpřipravených zápisů") je evidentní, že své podpisy učinili na základě výzvy žalobkyně jako učitelky (jež tedy vůči nim byla v ten okamžik v pozici nadřízeného), když žalobkyně chodila mezi lavicemi, kontrolovala, zda žáci vyplňují dotazník s tím, že „jsme se museli podepsat" (viz např. úřední záznamy ze 17.9.2009 s [redacted] a [redacted] přičemž žákům nebylo umožněno ani opsat si pokládané dotazy (viz zabavení takové listiny žáka [redacted] žalobkyní, jak popisují některé výpovědi žáků) a někteří z nich také vyjadřovali obavu ze zneužití obsahu dotazníku žalobkyní. Kromě toho pro tvrzenou „zpětnou vazbu" žalobkyně identifikaci dotazníků dle jmen žáků také nepotřebovala. Jestliže opakovaně a na více místech, např. v souvislosti se šetřením u žáků, přirovnává své jednání (které je dle ní neprávem žalovanou postihováno) s dle ní stejným jednáním žalované (které nikdo neřeší), naprosto pomíjí zcela odlišné právní postavení účastníků. Žalobkyně byla v pozici učitelky a právě a jedině z tohoto jejího pracovněprávního postavení vyplývají její práva a povinnosti. Žalovaná je právnickou osobou, za níž jedná statutární orgán, který má svá zákonná práva a povinnosti nejenom navenek, ale i dovnitř. Kromě jiného je přirozeně oprávněn a současně i povinen sledovat dodržování vnitřního řádu školy jak ze strany učitelů, tak ze strany žáků, v rámci toho je oprávněn a současně povinen sledovat řádný průběh výuky, řešit stížnosti učitelů, žáků či rodičů, a to třeba i tím, že provede šetření výslechem dotyčných osob. Takováto práva (ale ani povinnosti) žalobkyně prostě a jednoduše ve svém postavení učitelky nemohla mít. A není nutno rozebírat, že žalovaná mohla žáky vyslechnout jenom během vyučování, protože mimo něj žáci nejsou povinni setrvávat ve škole, nebo že žáky předmětné třídy vyslýchala jednotlivě během dvou dnů. Skutečnost, že během sporné vyučovací hodiny neproběhla výuka, je jenom „vedlejším produktem" jednání žalobkyně, jehož podstatou je skutečně zatažení žáků do jejího pracovněprávního problému se žalovanou (neboť obsahem stížnosti žáků jsou nedostatky v práci žalobkyně jako učitelky, které s ní žalovaná začala tehdy řešit). Pro ještě jasnější vysvětlení charakteru jednání žalobkyně lze použít srovnání s jiným analogickým případem. Pokud by žalobkyně podala stížnost na třeba nevhodné chování daného senátu krajského soudu, což je jejím právem (jako bylo právem studentů podat vůči ní stížnost na způsob její výuky), vedení krajského soudu by mělo právo i povinnost šetřit tuto stížnost (jako žalovaná byla oprávněna a současně povinna řešit stížnost studentů), přičemž by vedení krajského soudu mohlo v rámci šetření stížnosti požádat žalobkyni či další účastníky jednání o ústní či písemné podání vysvětlení k průběhu události

(tak jako vedení žalované bylo oprávněno požádat studenty o ústní vysvětlení průběhu předmětné vyučovací hodiny, o čemž byly vyhotoveny úřední záznamy), a na základě toho by vedení krajského soudu mohlo přijmout vůči senátu krajského soudu příslušná opatření dle zákona (jako mohlo vedení žalované přijmout opatření a vydat upozornění vůči žalobkyni dle ustanovení zákoníku práce), ovšem členové senátu krajského soudu by pak jistě nebyli oprávněni třeba při jednání v předmětné odvolací věci zjišťovat u žalobkyně např. v rámci jejího účastnického výslechu, zda, kdy a proč si stěžovala na soudy a na senát krajského soudu, neboť by šlo již o zneužití soudního jednání, jež je vedeno v konkrétní věci mezi určitými účastníky, k řešení záležitosti, která se týká vztahu krajského soudu a soudců tvořících předmětný senát (a proto také žalobkyně nebyla oprávněna v rámci vyučovacího procesu zjišťovat, kdy, kdo, na čí popud, jakým způsobem podal vůči ní stížnost, neboť to již nespadá do učebních osnov a vzdělávacího procesu, který je veden mezi žalobkyní jako učitelkou a studenty, ale jde o záležitost patřící již do pracovněprávních záležitostí mezi žalobkyní jako zaměstnancem a žalovanou jako zaměstnavatelem). V právní rovině je tento skutek hodnocen soudem I. stupně jako „poměrně závažné porušení povinnosti" (byť v další části rozsudku u konečného právního závěru hodnotí všechny skutky, ve kterých shledává porušení povinnosti, jako soustavné méně závažné). Odvolací soud je také přesvědčen, že v uvedeném skutku je nutno spatřovat závažné porušení pracovní povinnosti, když na základě výše rozvedených důvodů je zcela výstižné a plně podložené jeho označení ve výpovědi jako „zneužití vyučovací hodiny a žáků k řešení soukromého pracovněprávního problému". A to ještě rovněž shora popsaným způsobem, kdy dotazník museli žáci odevzdat zcela vyplněný a podepsaný, což vše u některých vyvolalo také obavu z dalšího jednání žalobkyně vůči nim během následného vyučovacího procesu. Toto jednání tak překročilo meze výkonu funkce učitelky dle pracovní smlouvy, nedošlo k realizaci výuky, jak to stanoví pracovní náplň žalobkyně z 1.1.2004, nešlo zde ani o práci učitele dle učebních osnov, jak to zakotvuje čl. II. písm. a) Vnitřního řádu školy pro šk. rok 2009/2010 a přirozeně v obecné rovině nelze shledat, že by šlo o řádný výkon práce a využití pracovní doby k vykonání svěřených úkolů (§ 301 písm. a), b) ZP). Tento stupeň porušení povinnosti znamená, že i bez dalších bodů je naplněn výpovědní důvod dle § 52 písm. g) ZP, neboť u závažného porušení pracovní povinnosti není potřeba ani větší počet těchto porušení, ani dřívější písemné upozornění na ně.

Odvolací soud se však, s ohledem na obsah odvolání, bude zabývat pro právní jistotu účastníků a pro přezkoumatelnost svého rozhodnutí i dalšími spornými otázkami. Jestliže bylo v řízení prokázáno, že v 6. vyučovací hodině 16.9.2009 ve třídě 2.L nebyl probírán dlouhodobý majetek (a ani žádné jiné učivo, jak bylo výše konstatováno), je správný skutkový závěr okresního soudu, že žalobkyně učinila nepravdivý zápis do třídní knihy k této hodině, pokud v ní uvedla u probíraného učiva „Dlouhodobý majetek". V právní rovině se také lze ztotožnit s tím, že jde o méně závažné porušení povinnosti, jež je v obecné rovině dána zejména § 28 odst. 1 písm. f) zák.č. 561/2004 Sb. ve spojení s § 301 písm. a) ZP, v rovině konkrétní pak Pokyny pro vedení a vyplňování třídních knih vydané žalovanou s účinností od 1.9.2005 ve spojení s čl. II. písm. g) Vnitřního řádu školy pro šk. rok 2009/2010. Pokud pak jde o bod 4 výpovědi, skutkově není sporu o tom, že žalobkyně odmítla 16.9.2009 splnit příkaz ředitelky žalované předložit text dotazníku (viz k tomuto zejména Zápis z úředního jednání z tohoto dne). Dle něho sama žalobkyně sdělila tehdy vedení žalované, že dotazník zadala za účelem zjištění názoru studentů na předmět ekonomika a na její výuku tohoto předmětu. Žalovaná tak logicky vycházela z toho, že šlo o

materiál použitý při výuce (a z tohoto hlediska je pak jedno, zda je nazýván učební pomůcka, učební text nebo blíže neoznačený materiál). Ve smyslu § 27 odst. 2 zák.č. 561/2004 Sb. přitom o použití učebnic a učebních textů rozhoduje ředitel školy, který také zodpovídá za to, že je ve školách při výuce postupováno v souladu se zákonnými podmínkami a rámcovými vzdělávacími programy. Současně je to ředitel školy, který má jako statutární orgán pravomoc schvalovat konkrétní vzdělávací programy pro danou školu a k tomu mu přirozeně náleží také pravomoc kontrolní. Proto je ředitelka žalované oprávněna v případě, že zjistí, že k výuce byl použit materiál, jehož obsah ji není znám, požádat o jeho vydání za účelem splnění své kontrolní činnosti v podobě dohledu nad tím, zda se při výuce postupuje podle schválených vzdělávacích programů a učebních osnov. Vzhledem k tomu okresní soud správně dovodil, že příkaz poskytnout text dotazníku byl vydán v souladu s právními předpisy a jeho nesplněním žalobkyně porušila § 301 písm. a) ZP a čl. II. pracovní smlouvy.

U bodů 6 – 11 výpovědi (jež jsou s ohledem na časovou rozdílnost samostatnými skutky) nejde vůbec o tvrzení, že by žalobkyně nebyla na vyučovací hodinu připravena a nejde ani o tvrzení o nesplnění obsahových náležitostí písemné přípravy (což jsou mimochodem okolnosti, jež by patrně patřily pod neuspokojivé pracovní výsledky). Předmětem výtek je pouze a jedině nepředložení písemné přípravy ve zde přesně specifikovaných termínech. Taková povinnost byla žalobkyni uložena v podobě opatření ředitelky žalované při jednání 14.9.2009, jak správně dovozuje soud I. stupně, a to přesně v podobě povinnosti „vypracovávat písemné přípravy na každou vyučovací hodinu". Související zjištění okresního soudu již nejsou vždy úplně přesná. Užití slova „každou" jednoznačně po obsahové stránce znamená, že tento příkaz požadoval mít na jednotlivou vyučovací hodinu samostatnou písemnou přípravu. Na straně druhé je pravdou, že pokud žalobkyně měla v ten samý den ve stejné třídě stejný předmět o rozsahu nikoliv jedné, ale dvou vyučovacích hodin (byť nenásledovaly hned po sobě), bylo by ryze formalistické vyžadovat písemnou přípravu na tyto dvě vyučovací hodiny na dvou samostatných listinách, když je evidentní, že vyučovací proces logicky v těchto dvou vyučovacích hodinách na sebe navazoval a jde ho tak vyhodnotit jako souvislý blok. To se přitom netýká pouze bodu 8 výpovědi, jak uvádí napadený rozsudek, ale také bodů 10 a 11 výpovědi, kdy ve všech třech případech šlo o předložení jedné písemné přípravy na 2 časově sice oddělené vyučovací hodiny, ale v jeden den, ve stejné třídě a ve stejném předmětu. Vyhotovení jedné písemné přípravy na tyto 2 vyučovací hodiny dle odvolacího soudu nijak nepopře smysl a účel předmětného příkazu žalované, takže v těchto bodech odvolací soud porušení pracovních povinností ze strany žalobkyně neshledává. Ve shodě s okresním soudem však nelze akceptovat předložení jedné písemné přípravy na 3 vyučovací hodiny ve dvou rozdílných dnech (bod 9 výpovědi), přičemž dále skutkově není pochyb ani o tom, že 25.9.2009 žalobkyně nepředložila přípravu na 3 rozdílné vyučovací hodiny a dne 2.10.2009 (přes opakovaný příkaz z 30.9.2009) neměla písemnou přípravu na žádnou z celkem 5 vyučovacích hodin. Nikdo dosud přitom netvrdil, že písemnou přípravu mohla předložit pouze na formuláři, která jí byl mimochodem poskytnut na její výslovnou žádost ze strany vedení žalované. Žalobkyni bylo uloženo a bylo po ní vyžadováno předložení písemné přípravy a bylo tak na ní, v jaké písemné podobě ji předloží. Je věcně naprosto neopodstatněné odvolací tvrzení žalobkyně, že jí v tomto směru „žalovaná neposkytla nezbytnou součinnost", protože k tomu stačilo, aby žalovaná prostřednictvím jedné z osob z jejího vedení vyzvala žalobkyni v rámci své kontrolní činnosti k předložení příslušných písemných příprav, což se vždy také stalo, přičemž navíc lze odkázat třeba na Zápis o projednání informací z vyučovací hodiny

z 25.9.2009 nebo na Záznam z 2.10.2009, jež se týkají právě takové výzvy ze strany žalované a vyjádření ze strany žalobkyně, v rámci něhož není ani jednou žalobkyní uvedeno, že by měla jinou přípravu. Navíc je v této souvislosti nutno poznamenat, že tvrzení plynoucí z těchto odvolacích námitek o tom, že žalobkyně měla vypracované přípravy v jiné podobě, nebylo v řízení před okresním soudem uplatněno, takže z hlediska obsahového jde o novou skutečnost, k níž v odvolacím řízení nelze přihlížet ve smyslu § 205a odst. 1 o.s.ř., když žádná z výjimek v tomto ustanovení zakotvených zde nepřichází v úvahu. Pro úplnost lze tedy poznamenat, že na žalobkyni bylo předložit důkazy o tom, že předmětné přípravy předložila, neboť jak bylo výše rozebráno, žalovaná nemůže prokazovat negativní tvrzení, že určitá listina předložena nebyla. Není nutno rozsáhle rozebírat, že příprava na vyučování patří mezi základní pracovní povinnosti učitele, spadá do tzv. nepřímé pedagogické činnosti (§ 22a odst. 1 zák.č. 563/2004 Sb., § 2 nařízení vlády č. 68/97 Sb., čl. 7 odst. 1 Pracovního řádu pro zaměstnance škol a školských zařízení). Na povinnosti vyplývající z Pracovního řádu odkazuje také Pracovní náplň žalobkyně z 1.1.2004. Dle čl. II. písm. b) Vnitřního řádu školy pro školní rok 2009/2010 je dána povinnost učitele pečlivě se připravovat na každou vyučovací hodinu. A jestliže konkrétní způsob přípravy byl ponechán u žalované na jednotlivých učitelích, nebyl důvod, aby k této činnosti žalovaná vydávala ještě nějaký další interní předpis. Jeho neexistence s ohledem na uvedenou právní úpravu nijak nebránila učinit opatření vůči žalobkyni k písemným přípravám, přičemž požadavek na jeho bližší specifikaci neobstojí, protože jde o součást pedagogického vzdělání – předmět didaktika (jež žalobkyně získala) a jednu ze základních činností pedagoga (což žalobkyně dlouhá léta vykonávala). Neobstojí ani námitka, že k tomuto opatření žalovaná neměla věcný důvod, protože je z kontextu událostí, jak z dokazování vyplynuly, zcela jednoznačné, že jde o důsledek nedostatků v práci zjištěných žalovanou v prvé řadě na základě stížností dvou tříd, v druhé řadě pak na základě sdělení [redacted] k maturitní zkoušce ve šk. roce 2008/2009. Je zřejmé, že šlo o opatření nikoliv běžné a tedy svým způsobem mimořádné, na straně druhé je z dokazování patrné také to, že v daném období u žádného jiného učitele nebyly zjištěny takové podstatné závady v přístupu k vyučovacímu procesu. Z těchto důvodů odvolací soud uzavírá, že skutky vymezenými v bodě 6, 7 a 9 výpovědi žalobkyně porušila příkaz z 14.9.2009 (u bodu 7 také z 30.9.2009), v důsledku čehož došlo k porušení § 301 písm. a) ZP a čl. II. Pracovní smlouvy žalobkyně, když tyto skutky jsou okresním soudem správně kvalifikovány v právní rovině jako méně závažné porušení povinnosti.

Bod 12 výpovědi obsahuje 2 samostatné události, které jsou skutkově nesporné potud, že žalobkyně zadala ve šk. roce 2008/2009 3. písemnou práci z předmětu účetnictví ve 3.C dne 2.6.2009, přičemž následujícího dne u tohoto předmětu zapsala do třídní knihy jako probírané učivo „Rozbor písemné práce". Žalovanou tvrzený nejzazší termín pro zadání 3. písemné práce 14.4.2009 vychází z Časového harmonogramu schváleného žalovanou pro šk. rok 2008/2009 (v němž uvedený termín znamená konec třetího školního čtvrtletí) a z Tematického plánu účetnictví pro 3. ročník (v němž je 3. písemná práce zařazena po 6. tematický celek, s vymezením období duben – květen). Z obsahu a členění tohoto, ale i dalších tematických plánů, jež strany předložily, lze logickou úvahou dovodit, že písemné práce navazují na probrání určitého rozsahu učiva, přičemž jejich počet za školní rok je 4 resp. 2, takže se na straně jedné jeví rozumným výklad, že každá z písemných prací by měla být zadána v každém čtvrtletí resp. pololetí. Současně je ale nutno poznamenat, že v tematickém plánu není žádný odkaz na Časový harmonogram školního roku a písemné práce v nich jsou stanoveny zpravidla spolu s tematickým celkem učiva, u něhož je vymezeno

časové období v měsících. Vzhledem k tomu není možné jednoznačně dovodit dle těchto učebních plánů, že 3. písemná práce měla být zadána nejpozději do 14.4.2009, ale pouze tolik, že žalobkyně měla povinnost zadat jí do 31.5.2009 (což je nejzazší termín dle citovaného Tematického plánu účetnictví). To ovšem stejně postačí pro skutkový závěr, že žalobkyně tento termín nedodržela, s ohledem na zadání práce teprve 2.6.2009. Pokud žalobkyně a částečně i okresní soud v této souvislosti vyslovuje pochybnost o tom, zda uvedené listiny byly závaznými pracovními úkoly vydanými žalovanou vůči učitelům, odvolací soud v žádném případě tyto pochybnosti nemůže sdílet. Každá škola vydává na základě rámcových vzdělávacích programů svůj vlastní školní vzdělávací program, a to ředitelem školy (viz § 4 a § 5 zák.č. 561/2004 Sb.). Na základě tohoto školního vzdělávacího programu se pak rozpracovávají učební plány či učební osnovy pro jednotlivé předměty, ročníky a období. Jedním z nich byly u žalované také tematické plány, které jsou svým obsahem základní učební osnovou pro daný předmět a ročník, když stanovují, jaký okruh učiva, v jakém rozsahu vyučovacích hodin a v jakém časovém období má být v dané třídě a ročníku probrán. Každý tematický plán včetně předmětného je schválen ředitelkou žalované se stanovením jeho účinnosti. Není ani tvrzeno, že by v tomto směru byly u žalované vydány nějaké jiné učební osnovy, dle kterých by žalobkyně měla postupovat při výuce, včetně zadávání písemných prací. Pak z hlediska časového vymezení úkolů i k zadání těchto písemných prací neshledává odvolací soud žádný důvod k vydání nějakého interního předpisu. Pokud by měl upravovat postup při psaní či opravách písemných prací, to není předmětem výpovědi. Zapsání údaje o rozboru písemné práce znamená, že žalobkyně se žáky řešila během větší části vyučovací hodiny obsah této písemné práce, ať už jednotlivě nebo obecně, z hlediska výsledků, zjištěných chyb apod. Jestliže okresní soud přijímá zjištění, že žádnou takovou činnost při hodině účetnictví 3.6.2009 ve třídě 3.C žalobkyně neprovedla, takže je ve třídní knize nepravdivý zápis, má na rozdíl od odvolání pravdu. Žalobkyně zde zase pomíjí výpovědi 11 žáků této třídy z 18.9.2009 a z 21.9.2009, kteří na otázku, zda tohoto dne prováděli opravu 3. písemné práce (napsanou den předtím), vesměs odpověděli negativně (až na žákyni [redacted] která ale psala práci později). S ohledem na způsob argumentace žalobkyně odvolací soud pro úplnost poznamenává, že v užití rozdílných slov „rozbor" a „oprava" neshledává nic zásadního, protože podstatou výtky obsažené v tomto bodu výpovědi je to, že žalobkyně se v předmětné hodině účetnictví dne 3.6.2009 obsahu 3. písemné práce se žáky vůbec nevěnovala. Poukaz na Výzvu z 30.9.2008 obsažený v tomto bodu výpovědi skutečně není s ohledem na lhůtu 6 měsíců zakotvenou v § 52 písm. g) ZP relevantní, nemá ale žádný vliv na zde vymezené skutky a na zjištění o jejich prokázání. Vzhledem k tomu lze konstatovat, že žalobkyně se dopustila méně závažného porušení pracovní povinnosti nejenom tím, že uvedla do třídní knihy nepravdivý údaj o probíraném učivu (což je porušení ustanovení uvedených u bodu 5 výpovědi), ale také tím, že opožděně zadala 3. písemnou práci v předmětu účetnictví ve třídě 3.C šk. roku 2008/2009 (čímž porušila § 301 písm. b) ZP a písm. B) Pracovní náplně plnit včas pracovní úkoly dle učebních plánů). Odvolací soud k tomu poznamenává, že z pohledu subjektivní lhůty zakotvené v § 58 odst. 1 ZP mohla žalovaná tento skutek uplatnit ve výpovědi, protože kontrola odevzdání písemných prací za šk. rok 2008/2009 proběhla 3.9.2009.

Pro žalobkyni je „nepochopitelné", že okresní soud uznává výtku pod bodem 13 výpovědi, ač mu bylo doloženo stanovisko autora softwaru počítačového systému SAS, že systém neumožňuje dohledat, kdy byla do něj známka zadána (a žalobkyně v této souvislosti dokonce tvrdí, že tak žalovaná nevytvořila podmínky pro včasné zapisování známek, neboť

„neměla stanovena kriteria“ pro kontrolu včasnosti zápisu). Pro odvolací soud je ale „nepochopitelná“ tato argumentace žalobkyně, protože přece vytvoření podmínek pro včasnost zapisování známek do systému pro zaměstnance představuje obsahově zcela jiné okolnosti než vytvoření podmínek zaměstnavateli pro kontrolu zápisu známek. Nebylo ani nikdy tvrzeno, že by u žalované byly nějaké objektivní překážky obecně nebo u konkrétního skutku, které žalobkyni objektivně neumožnily splnit si tuto pracovní povinnost. A pokud systém neumožňuje zjistit, kdy byla známka do něj zadána, znamená to pouze tolik, že žalovaná jako zaměstnavatel může vytknout zaměstnancům pouze ty nedostatky, které zjistí v okamžiku kontroly (protože když jí provede ve středu, nebude již schopna zjistit a tudíž vytýkat, že zaměstnanec známku zadal nikoliv do stanovené doby pondělí 12 hod., ale až třeba ve středu ráno). To však samozřejmě neznamená, že když ve středu zjistí nezapsanou známku, že nejde o porušení Vnitřního řádu školy a že by toto porušení nemohla žalovaná vůči zaměstnanci uplatnit. Stejně nelogická je i námitka žalobkyně, že pokud jí žalovaná ve výpovědi nevytkla také nedostatečnou klasifikaci z dalšího předmětu (kterou také zjistila při kontrole 2.10.2009), je výpověď zmatečná. Žalobkyně vůbec nebere v úvahu, že jednak předmětem bodu 13 výpovědi není nedostatečná klasifikace, ale opožděné zapsání známek do systému SAS, a že jednak je na žalované jako zaměstnavateli, která ze zjištěných pochybení u žalobkyně uplatní jako výpovědní důvod, přičemž soud je v tomto sporu oprávněn zkoumat pouze a jedině to, co je ve výpovědi uplatněno. Je sice pravdou, že soud I. stupně také poněkud směšuje dvě zmíněné záležitosti (patrně s ohledem na stejnou argumentaci žalobkyně). Proto odvolací soud na tomto místě zdůrazňuje, že pro předmětný výpovědní důvod je skutkově významné pouze zjištění, že žalobkyně dne 23.9.2009 resp. 30.9.2009 ve třídě 2.L provedla zkoušení vždy dvou žákyň, z čehož vyplynulo jejich hodnocení známkou (což žalobkyně nikdy nezpochybňovala). Vedle toho je pak skutkově významné již jenom zjištění, že tyto 4 známky neměla zapsané do počítačového systému SAS dle kontroly z 5.10.2009 ve 12.32 hod., když 2 známky z 30.9.2009 měla mít zapsané nejpozději tohoto dne do 12 hod., dřívější 2 známky z 23.9.2009 však již předešlé pondělí 28.9.2009 do 12 hod. (ani toto zjištění žalobkyně nijak nerozporuje). Jestliže v odvolání rozvádí, že se se Seznamem nedostatečné klasifikace z 2.10.2009 nemohla do pondělního poledne z objektivních důvodů seznámit, přičemž výsledek této kontroly ani neobsahuje lhůtu k odstranění nedostatků, jsou to vše již okolnosti nepodstatné. Nutno si uvědomit, že provádění kontrolní činnosti žalovanou jako zaměstnavatelem nic nemění na povinnostech zaměstnanců daných obecnými i vnitřními předpisy. Upozornění pro zaměstnance plynoucí ze zmíněného Seznamu přece nic neměnilo (ani nemohlo měnit) na existenci povinnosti pro učitele zapsat do systému SAS známky udělené v daném týdnu do pondělí 5.10.2009 do 12.00 hod., jak to stanoví čl. II. písm. l) Vnitřního řádu školy pro šk. rok 2009/2010, protože není nikterak vázána na jakoukoliv předešlou kontrolu ze strany žalované (tudíž i kdyby žádná kontrola klasifikace 2.10.2009 ze strany žalované neproběhla, šlo by stále o porušení této povinnosti). A to jsou důvody, pro které odvolací soud shledává za správný také závěr okresního soudu o tom, že žalobkyně nezapsáním uvedených 4 známek do počítačového systému SAS porušila svou pracovní povinnost plynoucí v prvé řadě z čl. II. písm. l) Vnitřního řádu školy pro šk. rok 2009/2010, čímž také nesplnila své obecné povinnosti dle Pracovní náplně z 1.1.2004 pod bodem A. a nesplnila včas pracovní úkol, jak jí to obecně ukládá § 301 písm. b) ZP. Nařízení ředitelky žalované ze 14.9.2009 ohledně nastudování předpisů o klasifikaci s tímto přímo nijak nesouvisí.

S ohledem na popsané skutkové a právní závěry je možné z hlediska naplnění výpovědního důvodu podle § 52 písm. g) ZP uzavřít, že žalobkyně se dopustila závažného porušení pracovních povinností skutkem vymezeným pod bodem 3 a 5 výpovědi (viz rozbor výše), čímž je již bez dalšího výpověď podle tohoto ustanovení platná. I kdyby tomu ovšem tak nebylo, skutky pod body 3 – 5, 6, 7 a 9, současně 12 a 13 představují v každém případě soustavné méně závažné porušování povinností plynoucích z právních předpisů a vztahujících se k práci vykonávané žalobkyní. Jde řádově o 10 samostatných skutků, takže je bezezbytku splněn zákonný požadavek na prokázání existence alespoň 3 skutků představujících takové porušení povinnosti. Nemůže být pak žádných pochyb o časové souvislosti mezi nimi, protože předmětné události jsou z června, září a října 2009 (přičemž v červenci a srpnu vyučovací proces přirozeně neprobíhá). Na rozdíl od okresního soudu však ve všech těchto skutcích žalobkyně neshledává odvolací soud pouze nedbalost, ale nepřímý úmysl. Tím se dle právní teorie i soudní praxe rozumí vědomost zaměstnance o tom, že svým jednáním může pracovní povinnosti porušit, a pro případ, že se tak stane, je s tím srozuměn (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 742/2012). Žalobkyně si přece musela být vědoma svého pracovněprávního postavení odlišeného od postavení žalované, takže se logicky liší jejich práva a povinnosti. Musela si tudíž být vědoma toho, že není oprávněna ve vztahu ke studentům provádět šetření ohledně vzniku stížností, na základě obecných právních předpisů i vnitřních předpisů u žalované si musela být také vědoma toho, že žalovaná je oprávněna kontrolovat vyučovací proces včetně materiálů užitých k výuce, stejně jako si musela být plně vědoma svých povinností ve vztahu k zapisování známek do počítačového systému nebo zpracovávání písemných příprav na vyučovací hodiny. Jestliže se chovala způsobem, který evidentně nebyl v souladu s tímto právním rámcem jejího pracovněprávního postavení, musela vědět, že takovým jednáním může dojít k porušení jejích pracovních povinností. Jasné právní mantinely u těch záležitostí, jež jsou důvodně předmětem výpovědi, a charakter vytýkaného jednání žalobkyně proto v daných souvislostech nemohou vést k existenci zavinění na straně žalobkyně pouze na nedbalostní úrovni.

Okresní soud na několika místech dovozuje, že postup žalované při ukládání pracovních úkolů žalobkyni a kontrola práce žalobkyně žalovanou nenesou charakter diskriminace či rozporu s dobrými mravy, s čímž se odvolací soud ztotožňuje. Za diskriminaci se pokládá rozlišování, vyloučení nebo dávání přednosti založené na diskriminačních znacích, které směřuje ke znemožnění či k ohrožení stejné možnosti zaměstnanců nebo k rozdílnému zacházení s nimi. U diskriminace jde zpravidla o systémové opatření, které nesleduje útok pouze proti jediné konkrétní oběti, čímž se také odlišuje od mobbingu či bossingu. Jimi se rozumí určité psychické pronásledování, systematické šikanování, spočívající zpravidla v izolaci pracovníka od ostatních osob, v jednostranné kritice jeho práce, bezdůvodného vyhrožování postihem, pověřování bezvýznamnými či nesplnitelnými pracovními úkoly apod. Za rozpor s dobrými mravy se pak pokládá jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného příslušnou právní normou, ale je vedeno úmyslem způsobit jiné osobě újmu. K tomu lze, nad rámec úvah soudu I. stupně, uvést jednak, že žalobkyně diskriminaci a bossing vůči své osobě učinila předmětem žaloby na ochranu osobnosti, vedené u krajského soudu pod sp. zn. 15 C 27/2010, jež se týkala i okolností, za kterých došlo k jednotlivým výpovědním důvodům. Rozsudkem krajského soudu z 24.2.2014 č.j. 15 C 27/2010-417 však byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta se závěrem, že z rozsáhlého dokazování nebylo možné vysledovat nejenom dlouhodobou linii systematického šikanování žalobkyně, ale ani odlišné zacházení se žalobkyní v důsledku její

příslušnosti k odborové organizaci, když reálný stav věci byl zjištěn značně odlišně od skutkových konstrukcí žaloby (toto rozhodnutí ale bylo napadeno včasným odvoláním žalobkyně a není v právní moci). Dále lze zmínit následující skutečnosti. Kontrola písemných prací probíhala u žalované minimálně na úrovni odborných předmětů pravidelně a vůči každému stejně. Pokud odvolací soud přihlédne k posledním dvěma školním letem před podáním výpovědi (2007/2008 a 2008/2009), je zřejmé, že nedostatky zásadního charakteru byly zjištěny pouze u žalobkyně, a to opakovaně (vyjma neodevzdaných písemných prací ve 2 třídách ve šk. roce 2008/2009 od [redacted] jež byly předčasně skartovány, byly ale žáky napsány). Vzhledem k tomu, že písemné práce (čtvrtletní či pololetní) jsou svým charakterem a obsahem jednou ze základních prověrek vědomostí žáků za dané období, je jejich nezadání v několika třídách nepochybně závažným porušením pracovních povinností žalobkyně (kterého se dopustila již ve šk. roce 2007/2008, viz zejména Výzva z 30.9.2008). Mimochodem již v této listině byla žalobkyně také upozorněna na porušování povinnosti včas zadávat známky do počítačového systému. Je sice možné, i s ohledem na zápis z porady z 11.11.2008, že byla první na škole v tomto směru, to je však již v rámci oprávnění žalované jako zaměstnavatele posoudit, s ohledem na četnost porušení, jejich charakter, přístup k odstranění nedostatků apod., zda už je vůči konkrétnímu zaměstnanci namístě postupovat tímto způsobem nebo stačí jenom třeba ústní upozornění. A kontrola včasnosti zapisování známek do systému SAS, byť zpravidla v podobě hodnocení dostatečné klasifikace, probíhala v rozhodném období pravidelně a vůči všem. Již výše bylo zmíněno, že nebylo ani tvrzeno, že by v této době byly podány ze strany studentů či rodičů stížnosti na učitele k úrovni jeho výuky a přístupu k ní, jako se to stalo u žalobkyně, které se přitom ukázaly v podstatné části oprávněné. To byl konkrétní věcný důvod, který vedl žalovanou k uložení povinnosti žalobkyni vypracovávat písemné přípravy na každou vyučovací hodinu. Ani zde nelze shledat, že by snad žalovaná byla vedena při uložení tohoto pracovního úkolu jiným úmyslem, ztížit žalobkyni výkon práce a způsobit jí újmu. Proto nelze dovodit, že by právní úkon výpovědi z pracovního poměru uplatněný žalovanou neměl požívat pro rozpor s dobrými mravy právní ochrany.

Jelikož žalobkyně byla v době podání výpovědi členem orgánu odborové organizace působící u žalované, ta byla povinna při výpovědi postupovat nikoliv dle § 61 odst. 1, ale § 61 odst. 2 ZP, který zakotvuje vyšší stupeň ingerence odborové organizace při skončení pracovního poměru se zaměstnancem. Odvolací soud může přitom jenom souhlasit se soudem okresním, že žalovaná postup dle tohoto ustanovení dodržela, když prokazatelně 8.10.2009 požádala o předchozí souhlas odborovou organizaci. Žádné jiné podmínky tato zákonná úprava nestanoví (srovnej k tomu již citovanou publikaci Zákoník práce, str. 381). Nelze tedy dovodit, že by obligatorními předpoklady pro platnost výpovědi byly ve smyslu § 61 odst. 2 ZP povinnost zaměstnavatele seznámit se před podáním výpovědi se stanoviskem odborové organizace (byť to logicky lze předpokládat) nebo povinnost přihlédnout k jeho obsahu. O tom ostatně svědčí dikce navazující právní úpravy, z níž vyplývá, že i přes nesouhlas odborové organizace může zaměstnavatel výpověď podat a její platnost se posuzuje v soudním sporu z hlediska podmínek stanovených v § 61 odst. 4 ZP. Proto nemůže být relevantní, že bezprostředně po převzetí stanoviska odborové organizace žalovanou dochází již k předání výpovědi z pracovního poměru žalobkyni žalovanou. Přesto ale lze poznamenat, že v tento okamžik musela žalovaná znát stanovisko odborové organizace k výpovědi, neboť v ní výslovně uvádí, že se odborová organizace vyslovila negativně a přes toto stanovisko se

žalovaná rozhodla situaci řešit výpovědí (viz str. 4 Rozvázání pracovního poměru výpovědí z 23.10.2009, které předložila žalobkyně).

Okresní soud v návaznosti na to přináší ve svém rozsudku (str. 15 – 16) bezchybný právní rozbor okolností, dle kterých je nutno posuzovat platnost výpovědi danou přes nesouhlas odborové organizace dle § 61 odst. 4 ZP (k tomu srovnej zase Zákoník práce, str. 381 – 382). Jeho podstatou je posouzení, zda lze či nelze po zaměstnavateli spravedlivě požadovat, aby daného zaměstnance dále zaměstnával, s ohledem na okolnosti, za nichž došlo k výpovědi, ale i další, předem nevymezené skutečnosti. Pokud v tomto směru odvolací soud pomine obrazné a zjednodušující úvahy soudu I. stupně, které nejsou zcela výstižné a přesné, ale které současně nejsou rozhodující, může se s jeho dalšími závěry k tomuto ztotožnit, neboť jsou jednak skutkově podložené, jednak dostatečně vystihují zmíněný zákonný termín „spravedlivě požadovat". K tomu lze ve vztahu k odvolacím námitkám doplnit následující. Činnost odborové organizace se sice samotné výpovědi určitě netýká, v tomto konkrétním sporu se však týká hodnocení možnosti požadovat po žalované, aby žalobkyni dále zaměstnávala, a to s ohledem na nízkou reprezentativnost odborové organizace ve vztahu k počtu zaměstnanců u žalované, vztahů mezi 3 resp. pak 2 členkami odborové organizace a většiny ostatních zaměstnanců i způsobu jednání odborové organizace v rozhodném období. U žalované působilo tehdy zhruba 40 pedagogických pracovníků, několik dalších zaměstnanců, členkami odborové organizace však po celou dobu byly pouze 2, žalobkyně a [redacted] (od května 2008 do jara 2009 pak ještě [redacted] I žalobkyně připouští ve svém odvolání, že odborová organizace na jaře 2009 nepřijala žádosti o členství dalších zaměstnanců u žalované, což bylo pak dokonce předmětem stížností některých z nich příslušnému odborovému svazu. Budoucí možné úmysly budoucích možných členů jistě nemohou představovat podmínku pro vstup do odborové organizace, čímž jedině takový postup žalobkyně obhajuje. Krátce po vzniku odborové organizace vyjadřuje listina z 23.6.2008 nesouhlas 32 členů pedagogického sboru s tím, aby je tato odborová organizace zastupovala. Obdobné stanovisko vyplývá i z prohlášení pedagogických a nepedagogických pracovníků z 3.9.2008 (celkově 40 osob). Takovéto rozdělení kolektivu pracovníků u žalované (až na několik neutrálních osob) je evidentní i v následujícím roce, např. z procesu schvalování rozpočtu FKSP, v rámci kterého se kolektiv u žalované opět rozdělil nikoliv v pozicích odborová organizace reprezentující zaměstnance proti vedení zaměstnavatele, ale odborová organizace reprezentovaná pouze žalobkyní a [redacted] proti vedení žalované a drtivé většině zaměstnanců. Skutečně tak nelze dovodit, že by odborová organizace v daném období snad hájila zájmy kohokoliv jiného než pouze svých dvou členek a tím také funkcionářek (žalobkyně a [redacted] když třetí člen [redacted] nebyl zaměstnán u žalované a u ničeho nevystupoval). Pokud žalobkyně shledává důvod ve značném počtu různých stížností či jiných podáních ze strany odborové organizace (případně jejich členek) na různé instituce během období zhruba jednoho roku (od poloviny r. 2008 do poloviny r. 2009) v chybách vedení žalované, z provedených důkazů vyplývá, že částečně opodstatněná byla stížnost žalobkyně na jednání vedení žalované 18.6.2008 s předsedkyní odborové organizace, a to zejména ohledně pracovního hodnocení žalobkyně (viz dopis krajského úřadu z 9.9.2008), 2 formální nedostatky shledal Oblastní inspektorát práce v protokolu z 15.6.2009. Jiné nedostatky v činnosti vedení žalované, natož nějakého zásadního charakteru, příslušné instituce neshledaly, většinou byly stížnosti hodnoceny jako neopodstatněné nebo neprokázané, takže nelze hovořit ani v tomto směru o tom, že by zde odborová organizace jednala v zájmu všech zaměstnanců tak, aby jednáním vedení žalované

nedocházelo k poškozování jejich práv. Již výše byly pak ve své většině rozebrány nedostatky v práci žalobkyně a okolnosti, které s tím souvisely, v rozhodném období. Zde tedy již jenom postačí opětovně poukázat na stížnosti dvou tříd na výuku žalobkyně a na chybné postupy při maturitní zkoušce, jež vedly žalovanou k uložení povinnosti žalobkyni vyhotovovat písemné přípravy na vyučovací hodiny. Dále lze připomenout, že zásadní nedostatky ohledně písemných prací se vyskytly jenom u žalobkyně, a to již rok před podáním výpovědi a v podobě, která je zásadní (nezadání písemné práce dle učebních osnov v několika třídách). Několik mimořádných odměn, které částečně i v daném období žalobkyně obdržela, na popsaných skutečnostech ničeho nemění, když už z jejích označení je zřejmé, že jsou přiznány za mimořádné, zpravidla jednorázové pracovní úkoly, čili dle specifických a samostatných kriterií. Jestliže bylo zjištěno, že žalobkyně během vyučovací hodiny opakovaně telefonuje o ryze soukromých záležitostech, o takovýchto věcech rozmlouvá se žáky místo výuky, nebo dokonce pošle žákyně vyzvednout věc mimo školu rovněž v soukromé záležitosti (takové záležitosti jasně vyplývají ze sdělení 12 žáků, o kterých není důvodu jakkoliv pochybovat, když hovořili o takových konkrétních skutečnostech, že kdyby tyto při výuce nezazněly, nemohli by je znát), obtížně si lze představit, že by soud mohl po žalované požadovat, aby zaměstnávala učitele s takovýmto přístupem. Nepřímo to ostatně potvrzuje i žádost [redacted] z 22.9.2009 o úpravu Tematického plánu pro účetnictví ve třídě 4.C na šk. rok 2009/2010 s ohledem na neodpovídající vstupní vědomosti studentů, které dříve vyučovala žalobkyně (obdobné problémy s úrovní vědomostí žáků, které vyučovala žalobkyně, plynou i z Interního sdělení [redacted] z 1.12.2009 nebo z Vyjádření [redacted] z 25.3.2010).

Na základě toho odvolací soud uzavírá, že okresní soud věcně správně rozhodl, pokud žalobu na neplatnost výpovědi z pracovního poměru z 23.10.2009 zamítl. Jelikož nepochybil ani při rozhodování o nákladech řízení (kde vyšel z vyúčtování zástupce žalované, jež meze dané advokátním tarifem nepřekračuje), mohl být jeho rozsudek v celém rozsahu podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo žalobkyni uloženo nahradit žalované také náklady odvolacího řízení. Ty jsou tvořeny náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, 2 režijními paušály po 300,- Kč a náhradou DPH 1.008,- Kč. Celkovou částku 5.808,- Kč je žalobkyně povinna uhradit v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám zástupce žalované do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek dle § 237 o.s.ř.

V Táboře dne 16.10.2014

Za správnost vyhotovení:
Eva Chomátová

JUDr. Robert Ožvald v. r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.11.2014, ve výroku II. vykonatelnosti dne 25.11.2014. Připojení doložky provedla Pavla Červená dne 25.09.2015.